CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"The chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed."
Isaiah 53 : 5

APRIL 8th 1960 - No. 439 - 14 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Here is PEACE

"On of the criminals who were hanged railed at him, saying, Are you not the Christ? Save yourself and us. But the other rebuked him saying, Do you not fear God, since you are under the same sentence of condemnation? And we indeed justly, for we are receiving the due reward of our deeds, but this man has done nothing wrong. And he said: Jesus, remember me when you come in your kingly power. And he said to him: Truly I say to you, today you will be with me in Paradise."
(Luke 23 : 39—43)

The only fellowship that Jesus had on the day of his suffering and dying was the fellowship of thieves. They put Jesus in the middle, with one thief on the right side and the other thief on the left. They numbered Jesus with the transgressors.

Here for the first, we may believe, the two thieves met Jesus. They saw him crucified, they heard the charges of the Jewish leaders, they read the superscription above the cross. There seemed to be something unreal, something put on.

It was like a cartoon. Jesus appeared to be an imposter. He had said He was a king, but the irony of the superscription indicated he was not, for he has no followers. The Jews had no king but Ceasar.

He claimed to have the power to save others, but he could not save himself. His power, so they thought, must really have been only a fraud. And at the cross while the life's blood is trickling away was no time for sham and fraud.

The two thieves sensed that. Jesus must now own up to his deception. He must either come down from the cross and save himself and them, or admit that his claims to being a king and the Messiah were all wrong.

Both thieves fling this in Jesus' teeth. Between their curses at the soldiers they rail at Jesus.

But the thieves are not alike. For in the mind and heart of the one a light is beginning to shine. Even while the darkness shrouds the place of the skull, the rays of redeeming grace begin to penetrate his wicked heart.

He sees that there is no *place* for sham and deceit at the cross.

He sees that there *is* no sham or deceit in Jesus.

What Jesus says is the truth. He is a king, even though they take His life. He cannot save Himself, just because He is saving others. He is reviled, but He reviles not again. He prays for forgiveness for His tormentors.

The light that first penetrated the heart of the one thief begins to grow. He sees that Jesus hangs there, not for Himself, but for others. The outrageous charge of the Jewish leaders are not true. He sees the power of redeeming grace hanging on the middle cross. He sees the Lord of Paradise hanging there.

The light that lit up that blackened heart of the thief begins to spread still farther. It spreads so far that his mind direct the lips to rebuke the fellow thief for his calloused and unjust charges!

When a man is on the cross, and has already heard his condennation, and already is beginning to feel the spasma of an approaching death, it is no time to flaunt the wicknedness of the heart. Then even the wicked should begin to fear God. So the penitent thief stops the mouth of his comrade. He puts one scoffer to silence.

The redeeming light in his heart goes farther still. This time it beams directly at Jesus in the form of a ray of prayer. *"Lord, remember me when you come in your kingdom."*

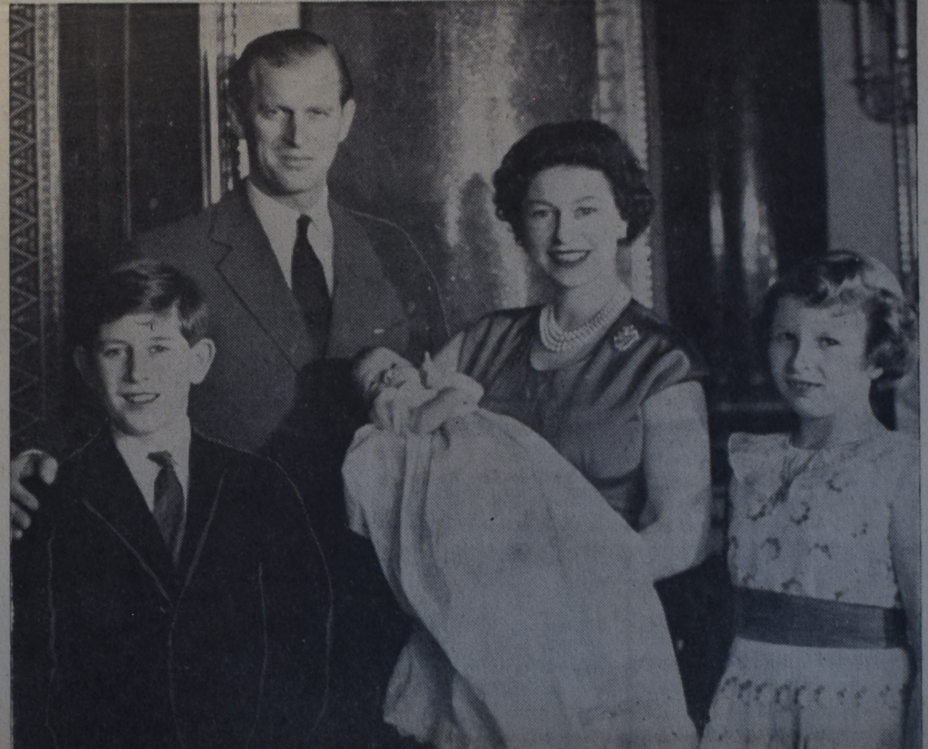
And now amidst the darkness of midnight at midday, the full power of the light of the world falls upon the penitent thief. It shines in rays of pardon and promise and **peace**. *"Today you will be with me in Paradise."*

Here is pardon. The earthly judge had declared a verdict. It was just. The man must die. But to the penitent one, even the penitent *thief*, there is forgiveness with God. That is the good news of salvation.

Here is promise. On this very day the gates of the paradise of God will open not only for Jesus, but also for His lone convert. It is a promise which is sealed in the blood of the dying Lord, but is guaranteed by His unfailing Amen.

Here is peace. In this assurance of grace the penitent thief can die. The cursing of the soldiers gives way to the music of the soul that will within the day enter the place where man walks and talks in communion sweet with his Savior and his God.

P. G. S.

☆ Een Gelukkig Vorstengezin ☆

Daar klinkt een stem!

Wij meten elke dag zorgvuldig uit,
wij hebben alle dingen overwogen,
toch houden we iets schichtigs in de ogen
en zijn wij bang voor ieder vreemd geluid.

Wij kijken over onze kranten heen
reeds naar de omvang van het komend lijden,
wij leven op de spanning van de tijden
en wij verenigen, maar zijn alleen.

Iedere nieuwsdienst wordt met angst vertaald,
wij leven immers van je kunt nooit weten,
wij zijn de blijde boodschap al vergeten
dat God elk nieuws al lang heeft ingehaald,

Want op Paasmorgen kreeg de hemel stem:
"De overste der duivels is verslagen,
het heeft geen zin meer om nog angst te dragen,
omdat Ik toch de overwinnaar ben."

JAN STOLK

RUSLAND EN DE BIJBEL

Een nieuw Russisch woordenboek geeft de volgende definitie van de bijbel: "De bijbel is een verzameling van fantastische legenden zonder enige wetenschappelijke grond. Hij is vol van duistere toespelingen, historische fouten en tegenstrijdigheden. Hij dient als een factor om macht te winnen en de naties te onderwerpen.

EEN WATERSTOFBOM ALS BAGGERMOLEN

Men neme een waterstofbom, een ontoegankelijke zee-inham en men krijgt een prachtige haven. Dit is ongeveer de formule die de Amerikanen in de loop van het volgend jaar willen toepassen. Als alles naar wens gaat wil men n.l. in het ontoegankelijke gebied van de n.w.-kust van Alaska tussen Cape Seppings en Thompson een haven aanleggen. De moeilijkheid is echter dat, hoewel de zee hier een pracht van een natuurlijke haven heeft gevormd, de toegang tot deze haven wordt versperd door tal van rotsen die onder water liggen. Dat zou overigens niemand interesseren als er in het achterland rond die haven geen ijzer en aardolie was gevonden, twee grondstoffen die de peilers voor de hedendaagse economie genoemd kunnen worden.

Wil men deze natuurlijke rijkdommen echter ontginnen dan moet men absoluut de beschikking hebben over een goede haven. Men wil nu onder de zeebodem een mijngang graven, op bepaalde afstanden komen dan vier waterstofbommen te staan en na een druk op de knop aan de wal, krijgt men dan een ontzettend onderaardse explosie die zo krachtig is dat de rotsen onder water totaal verdwijnen, alsof een reusachtige baggermachine ze heeft afgegraven.

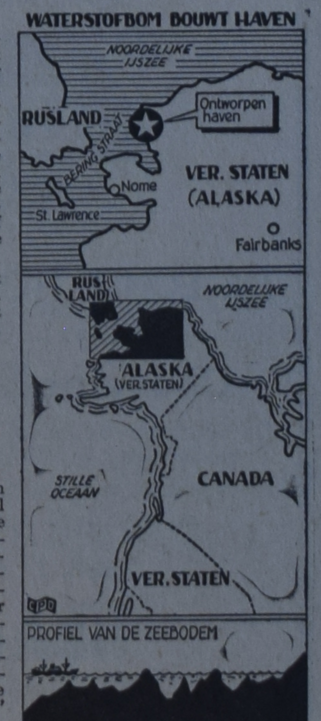
Met 200 arbeiders hoopt men dit hele werk uit te kunnen voeren. Wanneer het noodzakelijk blijkt zal er nog meer in de lucht worden geblazen.

Men verwacht dat de radioactiviteit in dit gebied, die na de explosies te verwachten is, vrij snel verdwenen zal zijn daar bewezen is dat deze bij onderaardse explosies heel wat minder gevaarlijk is.

Zou het opruimen van de rotspartijen met normale middelen ruim twee miljoen dollar gaan kosten, met behulp van de waterstofbommethode worden deze kosten teruggebracht tot ca. $200.000. Een bedrag dat in geen verhouding staat tot de toekomstige opbrengst van de olie- en ijzermijnen.

Als men het plan uitvoert zal dit de eerste maal in de geschiedenis zijn dat een waterstofbom als "gereedschap" wordt gebruikt.

WATERSTOFBOM BOUWT HAVEN

DE BIJBEL ALS BEELD-ROMAN

De aartsbisschop van Milaan heeft de vergunning om de Bijbel als beeld-roman uit te geven, die verleden jaar aan een uitgeversmaatschappij te Milaan was gegeven ter elfder ure ingetrokken. Nadat de eerste afleveringen waren verschenen werd door vooraanstaande Joden en Protestanten geklaagd dat de vrouwelijke figuren erg "schraaltjes" gekleed waren en er werd geprotesteerd tegen wat men beschouwde als een "verlaging en ontheiliging" van de Heilige Schrift.

Kruistocht in het Heilige Land

De pelgrimsreis, die Billy Graham wenste te maken naar "het Heilige Land" na zijn intensieve Evangelisatiecampagne in Afrika, is in werkelijkheid een aparte kruistocht geworden. Hoewel Dr. Graham herhaaldelijk gezegd heeft, dat hij naar Israel was gekomen in de eerste plaats als een pelgrim en verder om in voorkomende gevallen een boodschap te brengen aan de Christelijke gemeenschap, bleek er zoveel belangstelling bij het volk te zijn voor de boodschap van het Woord Gods, dat er een serie christelijke meetings gehouden werd, zoals in de moderne tijd in Israel nog niet zijn voorgekomen.

Waarnemers hebben hierin het bewijs gezien van een grote geestelijke honger in de nieuwe staat van het oude volk. De grote meerderheid van het Joodse volk leeft geheel zonder enig formeel religieus geloof, terwijl vooral onder de jeugd de oorspronkelijke ijver van het Zionisme uitdooft. Reeds twee jaar geleden schreef TIME bij het tienjarig bestaan van de staat Israel, dat het Zionisme aan het tanen was, omdat het doel ervan, de stichting van een eigen Joodse staat, was bereikt.

De grote belangstelling van de Joden voor de Bijbel is alreeds spreekwoordelijk. Het schijnt nu, dat ook voor het Christendom, voor de Christus der Schriften, meer en meer belangstelling komt. Mensen duwden elkaar in drommen naar binnen toen Graham preekte in een kerk te Haifa en in de Y.M.C.A. te Jeruzalem, zo schrijft de Amerikaanse journalist Tom McMahan van het dagblad "The State" te Columbia. Anderen klopten aan de dichte deuren om toegelaten te worden in de kerk die al gevaarlijk overbezet was. Binnen waren er velen tevreden met een staanplaats, terwijl ongeveer 150 personen buiten konden luisteren met behulp van een luidspreker.

De Verenigde Christelijke Raad, die Dr. Graham voor dit bezoek had uitgenodigd, kreeg van de Israelische regering geen toestemming om grote zalen te huren. Volgens TIME had de regering telegrafisch advies gevraagd aan premier Ben Goerion, die juist in Amerika was. Hij had teruggeseind, dat er zijnerzijds geen bezwaar was, "als Graham maar niet de naam van Jezus Christus zou noemen voor een Joods publiek".

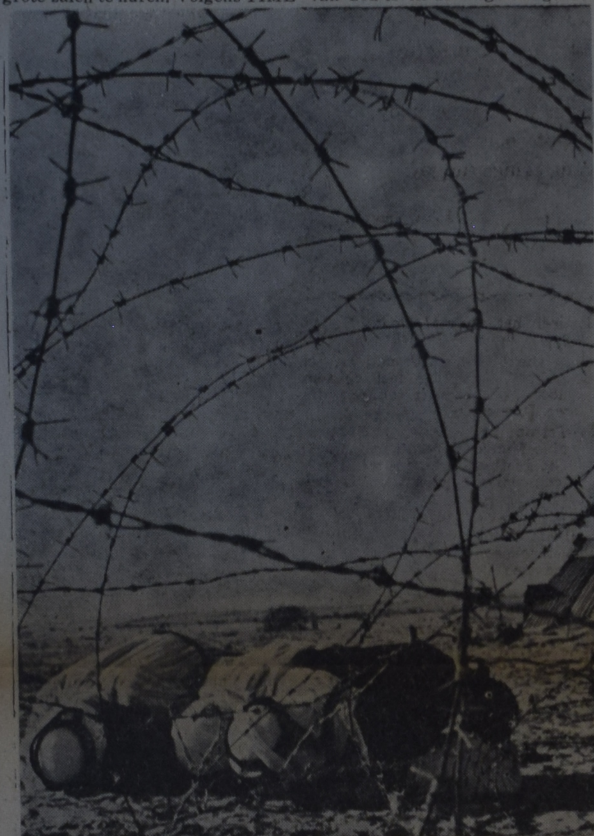
Dr. Graham verklaarde herhaaldelijk, dat hij niet was gekomen om tot de Joden te prediken, maar als er Joden in de vergaderingen kwamen, zou hij ze niet wegsturen. En ze kwamen . . .

Van de zesduizend, die Billy Graham hoorden op vier verschillende plaatsen, waren meer dan de helft Joden, de rest waren meest Arabische Christenen. De nieuwsbladen gaven goede verslagen van de samenkomsten met nauwkeurige samenvattingen van het sleutelthema, dat Jezus Christus de Zoon van God is en de enige Zaligmaker der mensen. Dezelfde boodschap werd ook door een Israelisch radiostation uitgezonden tot over het grensgebied. Radio Jordan zond de complete preek uit, die Billy Graham had uitgesproken voor een volgepropte Lutherse kerk in Oud Jeruzalem.

Vrijheid van Godsdienst is in Israel beperkt. Billy Graham legde een verband tussen de vervolgingen en verdrukkingen die de Joden in de "Christelijke wereld" door de eeuwen hebben ondergaan en de druk, die wordt uitgeoefend op Joden, die tot het Christendom bekeerd worden, maar hij legde er de nadruk op, dat de Jodenvervolgers altijd valse Christenen zijn geweest.

Officieel werd Dr. Graham echter door de Israelische regering zeer tegemoetkomend ontvangen als een "ware vriend van Israel". President Ben Zvi nodigde hem voor een bezoek van vijftien minuten in zijn huis, maar het bezoek duurde een heel uur. De vrouwelijke minister van Buitenlandse Zaken, Golda Meir, gaf een luncheon voor Graham en andere Christelijke leiders en Billy Graham had een gesprek van een half uur met de Minister van Religieuze Zaken, Rabbi Toledano.

Dr. Graham paste er voor op, niet in de politieke geschillen tussen Joden en Arabieren verwikkeld te worden. Hij vertelde interviewers dat hij een vertegenwoordiger van het Evangelie was, geen politieke figuur; maar hij wees zowel de Arabieren als de Joden op de woorden van Christus aangaande liefde en vergeving.

Er loopt een grens van prikkeldraad en haat door het land, waar Jezus liefde en vrede predikte. Arabieren bidden dagelijks bij de versperringen.

DE BEVOLKING VAN NEDERLAND

Op 1 januari 1960 had Nederland volgens een voorlopige opgave van het Nederlands Centraal Bureau voor de Statistiek 11 416 700 inwoners. Ten opzichte van 1 januari 1959 betekent dit een toeneming met circa 138 000 personen (1,22%). In 1958 groeide de Nederlandse bevolking met circa 183 000 personen.

Op een oppervlakte (enkel land) van 33 000 km² (12 750 mijl²) geeft dit een bevolkingsdichtheid van 346 inwoners per km² (895 inwoners per mijl²).

In 1959 kwamen in Nederland 242 220 (in 1958: 236 543) kinderen levend ter wereld en kwamen 85 702 (84 175) personen te overlijden. Het geboorteoverschot beliep derhalve 156 518 (152 368) zielen. Dit komt uit op een geboortecijfer van 21,4 (21,1), een sterftecijfer van 7,6 (7,5) en een geboorte-overschot van 13,8 (13,6) per 1 000 inwoners per jaar.

In 1959 emigreerden 54 105 (55 861 personen naar het buitenland, terwijl 37 225 (67 957) personen uit het buitenland zich in Nederland vestigden. Derhalve was er in 1959 een vertrekoverschot van 16 880, tegen een vestigings-overschot van 12 096 personen in 1958. Dit laatste was een gevolg van twee bijzondere omstandigheden, nl. de massale repatriëring van bijna 38 000 Nederlanders uit Indonesië en de opneming van ruim 19 000 in Nederland verblijf houdende Ambonnezen in de Nederlandse bevolkingsregisters.

DE NIEUWE LOONPOLITIEK IN NEDERLAND

De Staatssecretaris van het Nederlandse Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid verstrekte in een nota aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal gegevens over de loonontwikkeling in Nederland volgens de richtlijnen van de nieuwe, in de zomer van 1959 ingezette, gedifferentieerde loonpolitiek van de Nederlandse Regering.

Tot 8 februari 1960 werden van 850 000 werknemers de lonen verhoogd met percentages die varieerden van 1,2% tot 12,3%. Dit aantal is ongeveer 40% van het totaal aantal werknemers voor wie een collectieve arbeidsovereenkomst of bindend vastgestelde loonregeling geldt.

Het overheidspersoneel (in totaal 486 000 personen), waaraan inmiddels eveneens een salaris- en loonsverhoging werd toegekend, is niet bij het bovengenoemde aantal inbegrepen.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.
Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.
Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Mary Weeping

Mary to her Saviour's tomb
Hasted at the early dawn;
Spice she brought, and sweet perfume;
But the Lord she loved was gone.
For a while she weeping stood,
Struck with sorrow and surprise,
Shedding tears, a plenteous flood,
For her heart supplied her eyes.

Jesus, who is always near,
Though too often unperceived,
Came, His drooping child to cheer,
Kindly asking, why she grieved?
Though at first she knew Him not,
When He called her by her name,
Then her griefs were all forgot,
For she found He was the same.

Grief and sighing quickly fled,
When she heard His welcome voice;
Just before she thought Him dead,
Now He bids her heart rejoice.
What a change His Word can make,
Turning darkness into day!
You who weep for Jesus' sake,
He will wipe your tears away.

He who came to comfort her,
When she thought her all was lost,
Will for your relief appear,
Though you now are tempest-tost;
On His Word your burden cast,
On His love your thoughts employ;
Weeping for a while may last,
But the morning brings the joy.

John Newton.

"Does Christ live here ?"

Bishop Charles L. Slattery tells the following story he heard in a little church in France.

A new pastor had come to the village, and called at a certain cottage. When the husband came home from his work, the wife said, "The new pastor called today."

"What did he say?" asked the man.

"Oh," she answered, "he asked, 'Does Christ live here?' and I didn't know what to say."

The man's face flushed. "Why didn't you tell him that we're respectable people?" he said.

"Well," she answered, "I might have said that; only that isn't what he asked me."

"Then why," continued the husband, "didn't you tell him that we say our prayers and read our Bible?"

The wife replied, "But he didn't ask that."

The man grew more vexed. "Why," he continued, "didn't you say that we were always at church?"

The poor woman broke down. "He didn't ask that either; he only asked, 'Does Christ live here?' "

This man and woman pondered for many days what the grave pastor meant by his question. Little by little their lives were changed; little by little they grew to expect Christ, not dead, but *gloriously alive*. And some way, they knew not how, through great love and through a willingness to be surprised by the mystery of His radiance, they knew Him. He did indeed live there!

From "The Pilot"

He Lives !

A missionary was preaching in a bazaar in one of the villages of northern India. As he closed, a Mohammedan came up and said, "We have one thing you have not and it is better than anything you have." The missionary said, "Please tell me what it is." The Mohammedan replied, "When we go to Mecca, our sacred city, we find at least a coffin. When you Christians go to Jerusalem, your sacred city, you find nothing but an empty grave." The missionary smiled and said, "That is the difference between our religions. Mohammed is dead. Mohammed is in his coffin. The founders of all false systems of religion are in their coffins. But Jesus Christ is not here. He is risen. All power in Heaven and on earth belongs to Him."

Wanneer is het Pasen ?

DE INVLOED VAN ZON EN MAAN OP DE VASTSTELLING VAN PAAS- EN PINKSTERDATUM

Het zou bar heidens klinken te beweren dat zon en maan invloed hebben op hoé U Pasen en Pinksteren viert, maar een feit is het dat deze beide hemellichamen bepalen wannéér U het viert. Ziehier de oorzaak:

De eerste Christenen konden het maar niet eens worden wanneer ze het Paasfeest zouden vieren. Om aan de moeilijkheden een eind te maken liet de Romeinse keizer Constantijn in 325 door het Concilie van Nicéa (hetzelfde Concilie waar onze Geloofsbelijdenis van afkomstig is!) vaststellen dat de Pasen gevierd zou worden op de eerste Zondag na de eerste volle maan in de lente. Aanvankelijk gaf het vaststellen van de juiste datum van de intrede van de lente nog moeilijkheden, maar aldra kwam men tot een bevredigende oplossing en de regel voor vaststelling van de Paasdatum is sinds 325 onveranderd gebleven.

Daar het de 21e Maart lente wordt kan de Paasdatum dus op zijn vroegst op 22 Maart vallen als het op 21 Maart volle maan is en deze datum tevens op een Zaterdag valt.

Een heel late Pasen krijgen we als het net op 20 Maart (de laatste winterdag) volle maan geweest is. Daar de tijdsspan tussen twee opeenvolgende nieuwe manen 29 dagen is, valt de eerste volle maan in de lente dan op 18 April. En als die 18e April daarenboven nog op een Zondag valt dan is het (volgens decreet van keizer Constantijn), pas op 25 April Pasen.

22 Maart en 25 April zijn dus respectievelijk de vroegst en de laatst mogelijke Paasdatum. Pinksteren volgt steeds automatisch 7 weken nà Pasen.

Om de Paasdatum vast te stellen is dus een nauwkeurige observatie van zon en maan noodzakelijk. Ja, in feite (bij zelfstandigheid van de plaatselijke kerk) zou iedere kerk een sterrenkijker op het dak moeten hebben ter juiste viering van deze vierdagen!

Het is duidelijk dat een dergelijke situatie de grote Duitse wiskundige Gauss (1777-1855) niet kon bevredigen. Hij heeft zich met het probleem bezig gehouden hoe de Paasdatum te berekenen als het jaartal gegeven is.

Ziehier zijn beroemde "Paasformule":

1) deel het jaartal door 19. Dit geeft een rest, die we A noemen.
2) deel het jaartal door 4. Dit geeft een rest die we B noemen.
3) deel het jaartal door 7. Dit geeft een rest die we C noemen.
4) vermenigvuldig A met 19, tel hierbij 24 op en deel de som door 30. Dit geeft een rest die we D noemen.
5) Tel op: 2xB plus 4xC plus 6xD plus 5 en deel deze som door 7. Dit geeft een rest die we E zullen noemen.
6) de Paasdatum valt nu D plus E dagen nà 22 Maart!

Heeft U ooit gedacht dat er nog zoveel rekenwerk achter die Paasdatum steekt?

On Your Way

HE KNOWS OUR FRAILTY!

Then Jesus said unto them: All ye shall be offended because of me this night.
Matth. 26 : 31a.

At times we remember the passion of our Lord Jesus Christ, as He went to the cross. And it also will happen, that we sometimes wonder, whether this suffering also has a meaning for us. Small wonder, especially when we consider how great our sins and misery are. It could be of a great comfort to us, when we consider, what happened at the moment, when Christ and His disciples left the hall after the Last Supper, at the time, when the Lord's Supper had been instituted.

Jesus has just given them the sign of the broken body and the shed blood. He has just explained to them, that this body will be broken, and this blood will be shed unto a complete forgiveness of all our sins.

But Jesus is very practical. He knows that the disciples will again fall into sin, and betray Him.

Has this been a reason for Him to deny them the Supper? Of course not. When He handed them the bread and the wine, He knew what would happen in a few hours, and yet, he has given it to them.

This might give us reason to think, and to rejoice. We all know our sins, I hope. We all know that we do not deserve anything, and yet, Christ wants to show us His mercy and His forgiveness. He knows our frailty, He knows that we are dust.

We something think, that Christ does not know this, but He does! Has this ever comforted you?

Gerard Bouma.

Nog eens:

CHR. POLITIEKE ACTIE

Voor ons ligt een brief, die wij dezer dagen ontvingen in verband met de discussie in ons blad over onze taak op politiek terrein. Wij laten de schrijver eerst aan het woord, en willen daarna gaarne een paar opmerkingen maken.

Amherstburg, March 25, 1960.

Geachte Redacteur,

Ik verbeeld me niet dat mijn schrijven veel nieuw licht zal kunnen werpen op de dingen die onder discussie zijn ten aanzien van onze Christentaak op politiek terrein in Canada. Toch waag ik het om iets ervan te zeggen. Ik heb deze discussie met grote belangstelling gevolgd, maar onder het lezen rezen er wel eens vragen.

Misschien zou ik mogen beginnen met deze vraag: Als wij ooit willen toekomen aan het eindelijk eens wat gaan doen ook op politiek terrein, zullen we dan niet moeten ophouden met te vragen: "Wat zullen de Canadezen er wel van denken?" Zullen ze onze actie niet direct gaan brandmerken als typical Dutch, als een import-artikel dat hier niet gewenst is?

Ik geloof, dat als we er zelf van overtuigd zijn, dat Christus' Koningschap ook om erkenning vraagt op het terrein van de politiek, en dat Hij van ons verwacht dat Koningschap ook daar uit te roepen, dat we het dan niet zo moeilijk meer hebben met wat de mogelijke reactie zal zijn van het volk temidden waarvan wij een plaats en een taak (ook deze) hebben gekregen.

Natuurlijk zijn we niet onverschillig over wat die reactie zijn zal en we moeten er van tevoren mee rekenen zoveel als mogelijk is. Maar ik geloof niet dat we van die eventuele reactie (laten we maar aannemen dat ze ongunstig zou zijn) het vervullen van onze roeping mogen laten afhangen. Ik geloof dat we ons wel eens te veel laten imponeren door het verwijt dat onze acties specifiek Hollands zijn. We doen het toch niet omdat we van Holland afkomstig zijn, maar alleen omdat we Christenen willen zijn?

En als dan mogelijk van Victoria de victorie begint ten aanzien van het aanvatten van onze Christelijke politieke taak, dan geloof ik dat we dat alleen maar met groot enthousiasme moeten stimuleren. Ik vermoed dat ze in Victoria gezien hebben, dat het noodwendig moet komen tot een eigen politieke partij, omdat er in de bestaande politieke partijen in Canada geen mogelijkheid verkregen kan worden om zich in Christelijke zin uit te leven. Wij hebben deze winter in Essex ook zoiets ervaren. Wij hadden 't vorig jaar in November als mannen- en vrouwenverenigingen van de Chr. Ref. Church een vergadering belegd, waarop we als spreker hadden uitgenodigd een vooraanstaand lid van de Progressive Conservative Party. We wilden voorgelicht worden over beginsel en doelstelling van die partij. Het was een goede spreker, en hij is wel 2 uur bezig geweest om ons duidelijk te maken wat zijn partij wil. Aan het einde van de avond, na een discussie die om het late uur moest afgebroken worden, wisten we wel wat die partij **niet** wilde op Christelijk terrein, maar wat ze **wel** wilde was nog niet duidelijk. In elk geval ze wilde **niet**, wat een Christen **wel moet willen**. Het is jammer, maar de leegheid van het politieke leven in Canada is me die avond weer veel duidelijker geworden. Het is ook zo vreemd met die partij. Volgens die spreker leeft het partijwezen alleen weer even op als er een verkiezing op komst is, dan, daarna sterft het weer, om bij een volgende verkiezing weer op te komen. In die tussentijd is er geen sprake van enige actie. Dit kan een Christen (die niet alleen maar zo genoemd wil worden maar het ook wil zijn) nooit voldoening geven. Daarom moeten wij komen tot een eigen Christelijke politieke organisatie.

Dit is natuurlijk veel gemakkelijker neergeschreven dan tot uitvoering gebracht. Het zal niet zo eenvoudig zijn om dat te doen. Maar we zouden al een heel stuk verder zijn als we van overtuiging waren dat dit de enige weg is. Er is nu nog te veel weifeling en onzekerheid. Men kan als tegenargument aanvoeren, dat onze broeders en zusters in de United States het ook nooit gedaan hebben, en ook maar zogenaamd onderdak hebben gezocht bij de bestaande partijen. En daar zullen ze toch wel hun wijze redenen voor gehad hebben. Dat zal wel zo zijn, ik moet dat uiteraard wel aannemen, omdat ik het ook niet zeker weet of dat wijze redenen zijn geweest. Feit is dat ze geen eigen Chr. politieke actie voeren en bij andere partijen asyl hebben verzocht en gekregen. Feit is ook dat ze b.v. op een vergadering van de mannenvereniging niet over politiek kunnen praten, omdat de één democraat is en de ander republikein. Feit is ook dat dit geen ideale toestand is. Daarom geloof ik dat we in Canada, in elk geval meer ernstig moeten trachten om een eigen Chr. politiek tehuis te krijgen. En dan mogen we gerust de pretentie hebben dat dit aan het gehele Canadese volk ten goede zal komen. Het wijzen op de Chr. beginselen en de oproep om er naar te leven heeft nog nooit enige natie kwaad gedaan. Of het de oproepers daartoe enig kwaad kan doen? Dat is een vraag die naar ik meen hier buiten beschouwing moet blijven. Misschien stel ik de dingen veel te simpel, maar ik ben ook wel eens bevreesd dat wij te veel op de wolken letten en **daarom** niet zaaien. En er kan alleen maar geoogst worden als er eerst is gezaaid.

Met dank voor de plaatsing,

C. Overgaauw.

Wij zijn blij met deze brief. Er spreekt niet alleen een warme belangstelling uit, maar hij geeft ons tevens de gelegenheid onze zienswijze hier en daar te verduidelijken.

Als Mr. Overgaauw opmerkt, dat wij moeten ophouden met te vragen: "Wat zullen de Canadezen er wel van denken?" dan zeggen wij daar hartelijk 'amen' op. Mr. Overgaauw houde ons echter ten goede, dat wij deze vraag nimmer gesuggereerd hebben. Als er mochten zijn, die menen, dat wij deze suggestie gemaakt hebben in ons commentaar in C.C. van 4 Maart j.l., dan willen wij hier duidelijk zeggen, dat er o.i. voor deze vraag geen plaats is. Als wij een boodschap hebben, dan moet onze overtuiging ons dringen die boodschap te brengen, onverschillig wat "men" er van denkt. Dat geldt niet alleen voor de politiek, dat geldt ook voor evangelisatie, voor het sociale terrein, en voor elk gebied, omdat Christus' Koningschap over álles gaat.

Het gaat er dus niet om óf we een opdracht hebben. Daarover mag niet de minste twijfel bestaan. Maar het gaat er om, hoe wij die taak zo goed en zo efficient mogelijk zullen uitvoeren.

Wat willen wij? Een partij stichten, die ons Nederlanders vertrouwd in de oren klinkt en daarom ook wel Nederlanders zal aantrekken, maar voor Canadezen "foreign" is? De Heer Overgaauw vindt dat wij zo spoedig mogelijk moeten komen tot een "eigen" politieke organisatie. Dit gaat verder dan het initiatief van Victoria, B.C., waar men daaraan misschien wel heeft gedacht, doch als directe taak zag een ontwerp voor "a Christian political program, **fitting the Canadian situation**." (Vetgedrukt van ons. F.)

Het punt hetwelk wij gaarne in discussie zouden zien, is **op welke wijze** wij uitvoering moeten geven aan hetgeen wij als onze opdracht zien. In zijn artikel "Grondslag en methode van onze politieke actie" heeft Mr. Valstar in C.C. van 25 Maart j.l. daarover uitvoerig geschreven. Wij willen niet in herhaling vallen, mar wij doen er goed aan onszelf af te vragen of wij voldoende worden begrepen, als wij in dit land spreken over christelijke politiek. Wij zouden ons dan richten tot mensen, die geen vermoeden hebben van wat wij ermee bedoelen. Christendom en geloof zijn dingen, die in de kerk en tot het private leven van gelovige mensen behoren. Politiek en school en sociale verhoudingen en kunst staan daar buiten.

Nu mogen wij dat vreemd vinden en daarover geheel anders denken, het feit ligt er, dat "men" hier in Canada zelfs geen aanrakingspunt van genade en natuur ziet. Laat staan dat men ziet, dat alle leven en levensuiting alleen mogelijk is door de genade van God in Christus. Komen wij nu de gedachte van een christelijke politieke partij presenteren, dan moeten wij er maar op rekenen, dat wij niet begrepen worden. Dat vinden wij misschien onprettig en teleurstellend, maar zo is de werkelijkheid.

Indien Mr. Overgaauw meent, dat ons standpunt op vrees gebaseerd schijnt te zijn, "waardoor wij teveel op de wolken letten en daarom niet zaaien," menen wij, dat dit niet helemaal een juiste uitleg is. Mr. Overgaauw weet van zaaien meer af dan wij, maar met onze zeer beperkte kennis van de landbouw zijn we er toch vrij zeker van, dat om te zaaien, men eerst moet ploegen en eggen.

Hoe beter we die grond bereiden, hoe beter we laten zien hoe álles-omvattend het reddend werk van de Heiland is, des te meer weerklank we verwachten mogen.

Persoonlijk zijn we helemaal niet zo pessimistisch over die weerklank. Nog dezer dagen werden wij — we kunnen wel zeggen: verrast, door de berichten die wij uit Alberta vernamen en die wij binnenkort in ons blad hopen te publiceren. Men heeft daar de "printed page" gebruikt voor de verspreiding van de christelijk sociale gedachte. Dit is wat de secretaris schreef over het resultaat: "Our membership has increased so rapidly that to many it seems unbelievable." En even verder: "...the interest and support we are receiving from those to whom the idea of Christian social action is new has been overwhelming!"

Dit is wel zeer bemoedigend en wij menen, dat wij in die richting een grote activiteit moeten ontwikkelen. Mr. Valstar heeft in ons nummer van 25 Maart j.l. reeds in uitzicht gesteld, dat hij van tijd tot tijd bijdragen in het Engels in ons blad wil leveren. Een gedachte, die wellicht te overwegen zou zijn, is om van deze en dergelijke artikelen herdrukken te maken en deze verkrijgbaar te stellen aan plaatselijke comité's of groepen, die voor verspreiding zouden kunnen zorgdragen.

Wij hopen, dat wij hiermede Mr. Overgaauw — en mogelijk anderen met hem — ervan overtuigd hebben, dat het stellig niet ons verlangen is om de zaak maar op zijn beloop te laten, doch veeleer te trachten de actie in de juiste richting te stuwen.

D. F.

... EN NOG EENS:

As one of the members of the Victoria chapter of the Calvinistic Culture Association (C.C.A.) I would like to take part in the discussion which is now going on in your paper.

With much of the remarks made by the editor I am in full agreement. We must speak and write and act in this matter not as "Dutchmen" but as Calvinists. Although, I am afraid that you will be disappointed in "not wanting to see the same thing happen as with the church and the schools" which are, for a great deal, considered as Dutch. I expect this will also happen with any political action taken. Partly we will be responsible for it; partly the Canadians around us. To avoid our part of the blame would mean to wait with a similar action until we are entirely Canadianized. If we shall wait until then, reality will show us, that the urge to do something in that line will be ebbed away, because in that case we have to put our "urge" on "non-active" for such a long time that we will miss the power to start. Why is it that so many congregations do not have a Christian school? Is it not because they have integrated to such a degree that it in fact means the same as assimilation? Besides, personally I believe that the process of integration will be accellerated when we *not* wait until we will be integrated in the natural way (by doing nothing) but "get cracking" by saying and doing things as Canadian Calvinists keeping in mind the welfare of Canada, which coincides with the furtherance of the Kingdom of God in this part of the world.

The other part of the blame wil rest on the shoulders of our fellow Canadians. History will repeat itself: the proclamation of the law of God for the political life will be resented and the easiest to get weapon in defense will be: They are Dutch!

I agree: we will have to be careful what and how to say things. But let us not be too anxious to say things with an accent. Never say: "In the old country . . ." Stick to the facts in Canada and confront them with the Word of God.

In this respect I want our paper a bit more progressive, more aggressive. The idea of confronting the Canadian political parties with the law of God should have been done long ago by our paper. Why not publicize politely, our grave objection to the various principles of the existing parties? Why not protest, again politely, against the undemocratic way the labor unions work? Why not protest against the discriminatory character of the non-discrimination acts? Instead our paper refuses Want-ads which call for "meelevende leden van de Christian Reformed Church!" Here the existing federal law is made preavalent over the law of God! Or do you think this is too Dutch?

Yours truly,

S. Wolters

We do not believe that the difference in point of view between Mr. Wolters and us is, that he wants to do something, and that we want to wait until we are entirely Canadianized. Our answer to Mr. Overgaauw (see above), may give sufficient proof. We agree wholeheartedly with each other that something ought to be done. What we are seeking *together* is the best method.

We believe that we have to influence the thinking of our fellow Christians in this country. It may not be pleasing to be compared with Communists, but they are masters in this field. Many times we have heard the complaint that in Asia, for instance, the missionairies have taught the people to read, but that the Communists take advantage of it by flooding these countries with literature. Their aim is nothing else but to influence the people's thinking. If *they* lay so much emphasis on their "witnessing", how much more should we do.

We do not appreciate the last paragraph of Mr. Wolters' letter as much as we did the preceding ones. If he accuses us of not objecting to the various principles of the existing parties, we would like to ask: which principles? Do they have principles?

To ask why we did not "protest against the discriminatory character of the non-discrimination Act", is a little too simple. Much could be said about these acts, but not before a thorough study had been made. Would Mr. Wolters, for instance, say the same if he would live in the province of Quebec, where before this Act was passed often protestant citizens were discriminated? We much more agree with Mr. Wolters when he says, "Stick to the facts in Canada and *confront them with the Word of God*" (italics ours, F.), than when he says "our paper refuses Want-ads which call for 'meelevende leden van de Christian Reformed Church'!" We don't believe it is quite correct to put things this way.

There is a "Canada Fair Employment Practices Act", which forbids an employer to refuse to employ a person, or to discriminate against an employee, because of his "race, religion, coulour or national origin." According to the same an employer is also forbidden to publish employment advertisements which are discriminatory, or to use discriminatory questions, written or oral, in connection with applications for employment."

When someone sends us advertisement in which expressions are used, which are or could be explained as discriminating in the sense of this law, we inform the advertiser. Most people are not acquainted with it, and we consider it our duty to draw the attention to it.

We believe it is scriptural to obey the law, unless the law goes against the will of God. But we fail to see that this is the case with these "Want-Ads."

D. F.

Gehoorzaamheid

Wanneer wij in Calvinist-Contact onze gesprekken voeren over de opvoeding, dan doen wij er goed aan door van tijd tot tijd onze grondgedachten weer eventjes op te frissen. Telkens weer blijkt dat in gesprekken over de opvoeding men elkaar niet meer verstaat omdat er verschillende betekenissen aan termen worden gegeven, zonder dat men zich bewust is van de verschillen zelf. Bijvoorbeeld, wanneer iemand met U over tucht spreekt, denkt U misschien aan straf, terwijl de ander aan correctie denkt. En op zichzelf genomen zijn ook deze twee begrippen, straf en correctie, weer gelijk en soms ook weer verschillend. Straf is nooit een punt ergens achter zetten, straf is een middel tot correctie. Maar wanneer er een broeder in de gemeente is die zich openlijk aan sterke drank schuldig maakt, dan kan het woord tucht in de mond van de een betekenen: 'die man moet onze kerk uit; terwijl een andere broeder meent dat de tucht moet worden aangewend om de drinkende broeder weer op het goede pad te krijgen. En daar ontstaan onze meningsverschillen zo dikwijls: dat wij een van elkaar verschillende uitlegging van een bepaald woord hebben.

* *
*

Misschien is er wel geen terrein van de opvoeding waaromtrent zo veel geharrewar bestaat als om dat woord gehoorzaamheid. En juist om dat geharrewar is het goed er eens over te spreken. Maar dan moeten wij eerst weer even een paar grondbeginselen oprakelen. In de eerste plaats mogen wij nooit vergeten — ook al willen wij het wel graag — dat opvoeders ook nog opgevoed worden. Opvoeding is een zich nooit voltooiende bezigheid. In de tweede plaats moeten wij dan ook nog vaststellen dat het begrip gehoorzaamheid maar niet alleen in de opvoedkunde voorkomt, want ook in onze dogmatiek en in onze ethiek wordt daarover gesproken. En wij moeten ons ervan bewust worden dat de betekenis van gehoorzaamheid in ethiek en opvoedkunde gelijkluidende waarden hebben.

Wat wij aan Christelijke opvoedkunde bezitten is door prof. Waterink opgebouwd uit beginselen vastgelegd door professor Herman Bavinck. En nu is het zo, dat professor Waterink niet maar alleen een opvoedkundige is, hij is allereerst een theoloog en, wat voldoende zegt, doctor in de theologie. En nu is de opvoedkunde niets anders dan een wetenschap waarvan de bakermat gezocht moet worden in de dogmatiek. Met andere woorden: dogmatiek en paedagogiek zijn aanverwante vakken.

Daarom ook reikt het woord gehoorzaamheid door de opvoedkunde heen naar de dogmatiek en via de dogmatiek naar de Schrift. In feite bevat het eerste hoofdstuk der Schrift al een les in de opvoedkunde en brengt het derde hoofdstuk van Genesis ons al midden in ons probleem: de mens werd ongehoorzaam. Met het analyseren van deze ongehoorzaamheid hebben wij, Calvinisten die de Schrift kennen, al weinig moeite meer. Ongehoorzaamheid, zo zeggen we, is het overtreden van het gebod Gods. En dat is een waarheid als een koe, doch dan een waarheid welke nader omschreven moet worden. Onze God is geen God welke gebod op gebod en regel op regel stelt. En daar zit nu juist de moeilijkheid van het begrip gehoorzaamheid verscholen: dat wij ons tevreden stellen met halve waarheden te noemen of ook onvoltooide waarheden. Gehoorzaamheid houdt veel meer in dan het opvolgen van een gebod. Wij mogen het verschil tussen gehoorzaamheid en volgzaamheid nooit uitwissen. De Duitsers legden ons het gebod op dat wij aan Joodse landgenoten geen schuilplaats mochten verlenen. Wij weigerden dit gebod op te volgen. Ook werd het gebod uitgevaardigd dat niemand zich na acht uur op straat mocht begeven. Wij moesten dat wel opvolgen en wij deden dat, niet uit gehoorzaamheid, doch uit volgzaamheid, wij konden niet anders.

En nu zijn er mensen die van de geboden Gods zulke geboden maken die alleen maar volgzaamheid uitlokken omdat er een bedreiging en een straf is. En er zijn ouders die van hun kinderen gehoorzaamheid eisen omdat een kind moet leren zich te onderwerpen aan gebod en regel. En daar begint de zaak scheef te groeien en daar krijgen wij de moeilijkheden mee in huis. Omdat deze gedachtengang verkeerd is, en daarom verkeerde gevolgen met zich meebrengt, worden de kinderen al gauw ongehoorzame kinderen genoemd.

* *
*

Want wat is er aan de hand? In de eerste plaats dit, dat een gebod nooit een eindstation is. Een gebod is een middel. Niet voor niets stelt de catechismus ons de wet voor als een onderdeel der dankbaarheid! Een gebod wordt uit liefde gegeven en lokt wederliefde uit. Zo is het en anders niet. Alle gebieden en verbieden dat aan deze regel niet beantwoordt is onverantwoord en zondig en daarom: onjuist. God gaf het eerste gebod in het paradijs teneinde de mens in staat te stellen zijn liefde voor Hem daarin te bewijzen, dat hij van die bepaalde boom niet eten zou. Met andere woorden: God geeft ons geboden opdat wij onze liefde voor Hem zouden kunnen kenbaar maken. Dan is gehoorzamen niets anders dan liefde betonen. Dan is gehoorzaamheid een liefde-daad. Het gehoorzaam-zijn aan de wet Gods mag nooit het resultaat zijn van angst voor straf of angst voor de hel. Dat is Gods bedoeling niet en zo mogen wij dat niet zien. En God wil ook niet dat wij gehoorzamen alleen maar omdat Hij dat zegt. Ware dat zo, dan ontbrak de liefde.

Maar hoe passen wij dit nu toe in de opvoeding? Het is natuurlijk erg gemakkelijk om een regel te stellen en te zeggen: zie, zo moet het. Doch het moet ook uitvoerbaar zijn.

Eerlijk gezegd zijn verschillende van onze onderwijzers het er wel over eens dat onze kinderen nu niet bepaald voorbeelden van gehoorzaamheid zijn. Dat is heel erg en dat moet ons benauwen. Want dat betekent dat in al die ongehoorzaamheids gevallen de liefde zoek is. Ook zijn onze kinderen nogal brutaal. Een onderwijzeres, die eerst een aantal jaren op de openbare school had gewerkt en daarna overging naar de Christelijke school, vertelde dat zij verwachtte van de nacht in de dag te komen, van de duisternis in het licht. Doch het bleek haar al spoedig dat eerder het tegendeel waar was. De dopelingen in haar klas waren ongehoorzaam en brutaal.

Wij moeten maar eens bang voor onszelf gaan worden en ons gaan afvragen of ons geloof misschien maar alleen theorie is, een lesje dat wij wel kennen, iets dat alleen maar in ons hoofd zetelt en niet in ons hart. Want als onze kinderen ongehoorzaam zijn en brutaal — en ook dat is een vorm van ongehoorzaamheid — dan hapert het ergens in onze liefde-beleving.

* *
*

Ons gesprek wordt er nu niet gemakkelijker op, want ik hoor de vraag al stellen: 'wat is dan een koppigheids leeftijd?'

In het proces van het opgroeien ondergaat een kind zekere invloeden. Naarmate hij zich meer bewust gaat worden van de wereld om zich heen en hoe meer hij van die wereld waarneemt, des te meer komen zekere spanningen bij hem op. Liefde is een zaak van het hart, doch ook de wil en het geweten hebben er iets mee uit te staan. En het is gewoon dat in het opgroeien van een kind de wil en het geweten zich bewust gaan worden en in conflict komen met de wereld omdat door de zonde ook het kind zelfzuchtig is geworden.

De eerste koppigheidsphase treedt op omstreeks het derde levensjaar. Dan ontdekken de ouders dat het kind koppig gaat worden en ongehoorzaam. Nu moeten wij daar altijd wat mee oppassen. Wat er gaande is, is dit. Op die leeftijd begint het wilsleven van een kind zich te ontwikkelen. Soms kan een kind zijn wil naast die van vader of moeder stellen, maar soms ook daartegenin. Als nu een kind iets doet — het resultaat van zijn willen — dat niet mag, verbiedt moeder hem. En nu gebeurt het vaak dat het kind niet gehoorzaamt. En dan is het mis. Dan is het kind een ongehoorzaam kind geworden in onze ogen. Doch wij moeten daarvoor wat oppassen, want een kind, wiens wilsleven zich pas begint te openbaren, is nog niet in staat om zijn eigen wil zomaar over boord te gooien. Daarvoor is het wilsleven van een driejarige nog niet elastisch genoeg. Daarom ook moeten ouders veel geduld hebben met die kleintjes die zo koppig kunnen zijn.

Omstreeks het zesde en het zevende jaar komt een tweede phase voor waarin ongehoorzaamheid tamelijk geregeld voorkomt. In deze phase zoekt het kind naar kennis en gelooft het graag alles wat verteld wordt. Doch veel van wat het hoort en ziet kan het kind nog niet verwerken en daarom voert deze wetens- en kennis-honger vaak tot heimelijke angst en verzet. Dan komt de school wel eens tegenover thuis te staan en is het woord van de teacher meer waar dan dat van vader of moeder.

Deze periode, waarin het Ik van een kind nog niet sterk genoeg ontwikkeld is om de waarden van het leven voldoende te onderkennen, wordt opgevolgd door een periode van Ik-sterkte. Dat is de derde koppigheidsleeftijd die vaak bij het dertiende jaar begint.

Het heeft geen zin om over deze phasen nu verder uit te wijden. Wij noemen ze omdat zij vaak onderkend worden aan een zekere graad van ongehoorzaamheid. Over het algemeen moet een kind, dat nooit koppig en ongehoorzaam is geweest in die perioden wel een goeie meelzak van een kind zijn.

* *
*

Opvoeden tot gehoorzaamheid is opvoeden tot liefde. Dat moet ons van dag tot dag voor ogen staan.

En over liefde behoeven wij hier niets te zeggen. Daar staat Gods Woord vol van.

Wm. R. Rang.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke bleef niet lang alleen, nadat haar man, Roelof Jans, plotseling stierf. Dominee Bogardus werd de tweede vader van haar vijf kinderen, waarvan Sara, de oudste, al groot genoeg was om zich te herinneren, hoe deze dingen voorvielen. Sara vertelt ons nu hoe Anneke Jans zich handhaafde in haar moeilijke positie als domineesvrouw in de nieuwe wereld . . .

(9)

Mijn vriendinnen lachten als zij mij vroegen of het waar was dat mijn moeder zulke mooie enkels had. In het proces-verbaal stond namelijk te lezen dat Anneke Jans haar rok zo hoog had opgetild om haar enkels te laten zien. Dat moeder bij het oversteken van de modderige straat haar mooie rok niet door het slijk liet sleuren, was overigens nogal begrijpelijk.

Ik ben altijd nog blij, dat vader zulke korte metten met die lichtekooi gemaakt heeft; nu ik zo oud ben als moeder toen was weet ik welk een verwoesting achterklap en verdachtmaking kunnen aanrichten. Er zijn maar weinig mensen, ook onder de grote burgers, die er niet ontvankelijk voor zijn.

Waarom vader het mij had toegestaan de rechtszitting bij te wonen, begreep ik niet. Zowel Jan Salee, de man van Griet Reynierse, als zij zelf bekenden bij klokgelui openlijk dat zij Anneke Jans kenden als een vrome en deugdzame vrouw en baden God, de justitie en de predikant om vergiffenis. En na deze zweeg Griet Reynierse stil als een pissebedde.

☆

Arm moedertje — nu ik je zo op je ziekbed, dat je sterfbed zal worden, avond aan avond kan gadeslaan, moet ik er steeds aan denken, dat je toch ook een jonge, bloeiende vrouw geweest bent. Nooit zullen we weten, wat er werkelijk is gebeurd toen u de rok kreeg. Zomin mijn kinderen ooit zullen weten van de dartelheid waarmee hun moeder zich al te graag verbond aan de jonge dokter Hans Kierstede.

Hoe meer ik er over nadenk, hoe minder ik eigenlijk van moeders leven weet. Maar dit weet ik, dat moeder haar kinderen liefhad en alles voor hen over had — ook het huwelijk met een tweede echtgenoot wiens driftige natuur zoveel onheil heeft gesticht.

☆

Vandaag heeft moeder weer uitvoerig gesproken over de domineesboerderij. Dat ging zo:

— Luister je, Sara?
— Ja moeder, ik luister.
— Je weet toch dat je eigen vader het land heeft gekregen van Directeur Wouter van Twiller? De directeur wist wel wat hij deed, toen hij het ons aanbood. Hij wilde meer boeren op Manhattan hebben. Er was toen nog veel meer gebrek aan mensen en beesten dan nu. Je vader had nooit een contract gemaakt met Kiliaen van Rensselaer. Weet je nog Sara, dat je met ons mee ging naar het mooie huis van de juwelier in Amsterdam?
— Ja zeker, moeder. Het was een prachtig en deftig huis en ik vond meneer van Rensselaer zo voornaam. Ik weet nog goed dat hij zei dat vader Schepen zou worden.

— Je vader was al eerder in Nieuw Nederland geweest en Kiliaen had hem nodig . . . Toch was hij een goed mens. Hij heeft de kolonie nooit gezien . . . Hij is ook wel erg bestolen, Sara. Je vader had geen contract, maar die een contract hadden . . . nee . . . ze hielden zich er niet aan.

Ik vroeg: — Moeder, waarom zijn vader en u niet op De Laetsburg gebleven?

Moeder schudde zachtjes haar hoofd.
— Nee . . . nee . . . dat kon niet.
— Was er iets gebeurd?
— Je vader wilde weg . . . hij had geen rust . . . Ach kind, dat kan ik niet allemaal vertellen . . .

Ik voelde dat ik niet verder moest vragen. Hier was de grens weer bereikt. De eigenlijke oorzaak zal ik nooit te weten komen.

Het scherpst in mijn herinnering staan de zondagen, als wij met de prauw overvoeren naar het eiland waar Brant Peelen op Blommaertsburg de preek voor ons las en wij de psalmen zongen met onze naaste buren uit de omtrek. Mijn vader had dan zijn zwarte schepenhoed met de zilveren band op en zijn schoenen met gespen aan.

Hier op De Laetsburg, had ik als kind voor 't eerst kapitein David de Vries ontmoet. Een koopman, die alle wereldzeeën had bevaren.

Hij vond er genoegen in mijn weetgierigheid te bevredigen. De manier waarop hij met de wilden omging trok mij aan; hij zag schepselen Gods in hen, aan wie wij ons vertrouwen moesten schenken. Geen wonder dat hij hen onbevreesd tegemoet ging: zijn onkreukbaarheid was bij alle stammen rondom fort Oranje bekend.

Op een keer had hij mij meegenomen om te kijken naar het dansen der wilden. Ik keek mij ogen uit.

De kapitein vroeg aan een oudere vrouw, waarom de voorste een schildpad droeg.
— Wij zijn van een schildpad afkomstig, zei de squaw.
— En jij? vroeg ze.
— Van Adam, zei kapitein De Vries.
— En Adam?
— Die werd van aarde gemaakt.
— Je bent gek. Daar zit geen leven in.
— Wel waar, zei de kapitein, — aarde zit vol leven. Kijk maar eens om je heen. Waar komen de vruchten vandaan?
— Dat doet de zon, zei de squaw. — Hij trekt zomers alle bladen uit de bomen en alle vruchten uit de aarde.
Ik verwonderde mij over de gemakkelijke wijze waarop kapitein De Vries met de wilden sprak. Ik had maar één verlangen: evenals de kapitein hun taal te leren.

Oom David legde mij uit hoe de wilden geld maakten van zekere beentjes die aan het strand gevonden werden. Ook van schelpen en kinkhorens. Ze slepen ze op stenen, heel dun, drilden er een gaatje door en regen ze aan draden.
— O ja, Seewan, zei ik, — ze hangen de strengen om hun hals.
— En weet je ook wat de beste zijn?
— Je krijgt twee witte voor één bruine, zei ik.
— Goed zo, zei de kapitein. — Jij leert het wel.

— En nu gaan we de beverdam bekijken, zei hij.
Ik had natuurlijk al vaak bevervellen gezien al kwam ik niet graag in een zweethuis. Zij waren de voornaamste bron van inkomsten in Nieuw Nederland. Ik wist, dat oom David afkeurde dat het de Hollanders alleen maar was te doen om de handel. Hij voelde meer voor blijvende kolonisatie.

Wij liepen een uur in de wildernis en ik was er trots op dat de kapitein niet eens aan mij vroeg of ik moe werd.

— Gisteren was ik hier verdwaald en toen heb ik vers water gevonden. Hier in de buurt moet het zijn.

En ja — daar lag het plotseling voor ons. Het was een meertje dat zeker in verbinding stond met de beek.

— Zie je die dijk? vroeg de kapitein. — Die is door de bevers gemaakt.

Ik kon het nauwelijks geloven, want de dijk was wel zes voet breed en zeker vijftig voet lang.

— Kijk, zei oom David, — zij hebben staken in de grond gezet zo dik als mijn arm en daar takken en aarde tussen gebracht alsof het met mensenhanden gemaakt is. Hier zie je nog stompen van bomen die door de bever met zijn scherpe oranjetanden zijn afgezaagd.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

EEN SCHOOL OP WIELEN

Bijna overal in Canada gaan de kinderen-naar-school, maar in de geisoleerde gebieden van Noord-Ontario komt-de-school bij de kinderen in de vorm van een spoorweg-schoolwagon. Dit rijdende schoollokaal, dat schoolgaan mogelijk maakt voor kinderen, die anders weinig kans zouden hebben op een school opleiding, is een gewone spoorwagon, uitgerust met schrijftafels, schoolborden, boeken en ander materiaal. De schoolwagon wordt vastgemaakt aan een gewone goederentrein en zo door de verafgelegen delen van Ontario gestuurd.

Dit verschaft onderwijs aan kinderen van houthakkers, jagers, pelsjagers en spoorwegarbeiders, die buiten het bereik van gewone scholen wonen en niet voldoende in aantal zijn om de oprichting van normale scholen in de streek te waarborgen. De typische leerling is het kind van een huis bij een spoorwegkruising, gelegen bij één van de standplaatsen, waar de rijdende school regelmatig stopt, maar sommige leerlingen hebben een aanzienlijke afstand af te leggen om de lessen bij te wonen en zijn bij anderen in de kost, wanneer de schoolwagon in de streek is.

Op vastgestelde, gewoonlijk tamelijk toegankelijke punten wordt de schoolwagon van de goederentrein afgehaakt en blijft gedurende ongeveer een week op een zijspoor staan. De onderwijzer, gewoonlijk een man, die met zijn klaslokaal reist, woont met zijn vrouw en gezin in een comfortable woonafdeling, aan het einde van de schoolwagon gebouwd.

Terwijl de wagon op een van deze stopplaatsen stilhoudt, krijgen de kinderen in de streek een week school. De onderwijzer, die alle klassen, van de eerste tot de achtste lesgeeft, houdt school van negen uur in de morgen tot vier in de middag. Hij repeteert het werk, dat hij bij zijn vorig bezoek — gewoonlijk ongeveer vier weken tevoren — behandeld werd, verbetert het huiswerk, dat hij achter heeft gelaten voor de leerlingen om zelf in die tijd te doen, gaat dan verder en onderwijst nieuwe stof.

De leercursus is dezelfde als die op de lagere scholen in Ontario's dichter bevolkte centra. Alle kosten worden gedragen door het Ontario Department of Education en de schoolwagon verstrekt gratis leerboeken, schriften en potloden aan de leerlingen.

De onderwijzer van zo'n rijdende school is meestal een persoon met een groot aanpassingsvermogen. Hij moet een beetje Frans, Italiaans, Oekrainisch en Slavisch kunnen spreken om de ouders te laten weten, dat er onderwijs beschikbaar is voor hun kinderen.

De leeftijden van de leerlingen lopen van zes tot zestien en bij tijden volgen ook volwassenen de dagcursus. Vaak worden er avondcursussen in rekenen en Engels gegeven voor volwassen New Canadians, die in deze streken werken. De leerlingen op zulke rijdende scholen leren te werken ondanks allerlei afleidende geluiden. Wanneer de mooie transcontinentale treinen voorbijrollen, moet de onderwijzer ophouden te spreken — en het lokaal op wielen rammelt en schudt van de trillingen.

Niettemin is deze unieke proefneming met onderwijs succesvol gebleken. Van 1926 af hebben deze rijdende lokalen onderwijs verstrekt aan kinderen in Noord-Ontario. Vroeger reisden sommigen van die schoolwagons wel 2000 mijl in een schooljaar.

Tegenwoordig hebben gewone scholen op vele plaatsen het rijdende klaslokaal vervangen. Maar vijf rondtrekkende scholen zijn nog steeds in dienst bij het Department of Education en ongeveer honderd kinderen in Noord-Ontario volgen nog altijd één week in de vier weken de lessen. Deze leerlingen hebben slechts 84 dagen school vergeleken met 180 dagen, zoals gebruikelijk is op gewone scholen. Ondanks dit verschil heeft menige knappe leerling op Ontario's rijdende scholen het toelatingsexamen voor de high school met lof afgelegd. Deze scholen op wielen hebben zeker de nodige prikkel tot verdere ontwikkeling verschaft voor vele leerlingen, die anders geen gelegenheid tot onderwijs zouden hebben gehad. (C. S.)

Wanneer zal 't zijn ?

Of is het gauw een jubileum?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Maakt anderen deelgenoot van de belangrijke gebeurtenissen in Uw leven. U hebt meer vrienden dan U denkt.

Voor verdere inlichtingen zie linkerbovenhoek van pagina 12.

HET BABY HOEKJE

Door Ruth Parsons

MODE VOOR DE AANSTAANDE MOEDER

Verschillende mensen denken nu eenmaal verschillend over kleren, of het gewone kleren betreft of een positiepakje. Het staat niet iedereen even goed, speciaal het rokken blouse model. Sommige vrouwen zijn er te klein voor, en sommigen hebben het gewoon niet nodig. Het kan zijn dat U alleen maar een gewone jurk in een grotere maat behoeft te kopen, of een jurk met wat extra ruimte. In de regel bevalt een rechte stijl het beste.

Het hangt natuurlijk van het seizoen af, welke stof U kiest. Het model verandert niet voor zomer of winter, U neemt alleen wat lichtere stof voor het zomerpakje. Wol is in verschillende vormen zeer geschikt vanwege zijn onkreukbaarheid en opnamevermogen en het staat altijd goed.

De hoed, haarverzorging en verdere verzorging kunnen dienen om de aandacht af te leiden van Uw figuur. Een vrolijke shawl, een heldere kraag of een haarpen waren nooit zo belangrijk als in deze speciale omstandigheden.

Schoenen zijn natuurlijk ook belangrijk, zowel vanwege de gezondheid als voor het uiterlijk. Schoenen, waarop U gemakkelijk zwikken kunt of die gevaarlijk zijn met het oog op Uw veranderde gewicht, zijn al dadelijk uitgeschakeld. Goede, stevige schoenen behoeven niet lelijk te zijn; het is niet nodig de martelares uit te hangen door extra plompe of platte schoenen te dragen.

Uw gezondheid houdt nauw verband met Uw gemoedsgesteldheid; wees opgewekt van geest. Luister niet naar de verhalen, dat men met elk kind een tand verliest. Tanden verliest U alleen als U ze niet goed verzorgt en eisen geen speciale zorg gedurende de tijd van verwachting. Borstel ze na elke maaltijd, drink Uw melk en vergeet de calcium niet, en U zult geen klachten hebben.

Een gewichtstoename van twintig pond voordat de baby geboren wordt, is genoeg. Vele vrouwen maken van de gelegenheid gebruik door hun gewicht gelijk te houden en zo het overtollige vet te verliezen, dat hen in de weg zat. Op die manier kan men twintig pond lichter zijn als de baby geboren is. Uw dieet moet dan wel goed zijn, maar vrij van zoetigheden en vette dingen. Uw dokter zal ermee ingenomen zijn, als U niet te zwaar bent. Teveel gewicht betekent vaak een moeilijke geboorte. Wat U nodig hebt zijn vitaminen, vocht, fruit en groenten en eiwit, voor uzelf en voor de baby.

Laat Uw kinderen in het geheim delen, voordat U het aan Uw vrienden vertelt. Ze zullen zich daardoor belangrijk voelen, en U belonen in allerlei kleine dingen. Laat ze U helpen in overeenstemming met hun leeftijd. Zelfs een kleine kleuter kan wel iets voor Moeder doen — misschien een kleinigheid aandragen, dat ingepakt moet worden tegen de tijd dat Moeder naar het ziekenhuis gaat. Een goede leerschool om als de baby er is Moeder veel lopen te besparen, door het aangeven van de poederdoos, luiers enz. En denk er ook aan om de kinderen, als het kindje geboren is, dadelijk te laten weten, of het een zusje is, of een broertje. Het is zo belangrijk voor hen.

FOR THE FARMERS:

PLASTIC KASSEN

Een goedkope manier om de natuur te vlug af te zijn is gevonden in de ontwikkeling van de draagbare polythylene (plastic) kas. Verschillende groenten, bloemen en andere gewassen kunnen op een goedkope en gemakkelijke manier vervroegd worden door het gebruik van de "Porta-Green" zoals deze nieuwe vinding genoemd wordt.

Tuinders kunnen hun inkomsten belangrijk verhogen door eerder aan de markt te komen met hun producten, in een tijd dat het gewas nog schaars is en een goede prijs opbrengt. Gedurende twee jaar zijn proeven genomen met de "Porta-Green", waarbij gebleken is, dat verschillende gewassen, zoals lettuce, tomaten, radijs, bonen, meloenen, komkommers e.d. zowel als bloemen en zelfs tabaksplanten in deze eenvoudige kasjes met succes opgekweekt kunnen worden.

Er zijn twee maten in de "Porta-Green" verkrijgbaar. De ene is acht voet wijd, drie voet hoog en vijf voet lang; de ander is 11 bij 3½ bij vijf voet. Het geheim van de Porta Green is de luchtruimte van ongeveer een inch dik die zich bevindt tussen twee lagen plastic en daar een isolerende werking heeft om de kou buiten te houden. Deze isolerende luchtruimte wordt gevormd, als het plastic op de juiste wijze over de metalen delen gespannen wordt. Eerst moeten ongeveer 20 metalen onderdelen aan elkaar gepast worden en dan wordt het plastic erover getrokken, waarna het een stevig geheel wordt. De half-cirkelvormige boog waarin de Porta-Green is gemaakt, vermindert aanmerkelijk het gevaar voor windschade.

Het verplaatsen, opstellen en vastmaken van deze 'kassen' is uiterst gemakkelijk en er wordt verwacht, dat velen ervan gebruik zullen maken. Er is de mogelijkheid om deze bescherming eerst b.v. ongeveer drie weken te gebruiken voor sla, dan drie weken voor b.v. tomaten en tenslotte voor gevoelige gewassen zoals meloenen. Na gebruik kan men de delen gemakkelijk op een kleine plaats opstapelen tot nader gebruik in het najaar of het volgend voorjaar.

De nieuwe uitvinding "Porta Green" geeft voldoende ruimte van beweging voor het planten van sla in de bak (boven) en is gemakkelijk te hanteren. Het samenstellen van de afzonderlijke delen (hiernaast) kan in enkele minuten geschieden.

AARDAPPELSOORTEN
VOOR NOORDWEST ONTARIO

Verschillende aardappelsoorten zijn getest op de Project Farm van het Canada Department of Agriculture te Fort William om hun bruikbaarheid voor het Noordwesten van Ontario vast te stellen.

Keswick en Kennebec worden op grond van de resultaten op sandy-loam-proefvelden voor dit gebied aanbevolen.

Keswick is middelvroeg in groei, heeft een hoge opbrengst en goede kook-kwaliteit. Kennebec, een middellate soort produceert gladde knollen met ondiepe ogen en is zeer goed aanvaardbaar vanwege het aanpassingsvermogen voor vochtige grond. Deze soort is tevens goed bestand tegen de veelvoorkomende "late blight" in loof en knollen. Het voornaamste nadeel van Kennebec is de neiging van de knollen tot groenworden, wanneer ze aan het zonlicht worden blootgesteld.

Gedurende proeven in de jaren 1953 tot 1957 brachten Keswick en Kennebec gemiddeld respectievelijk 501 en 425 bushels per acre op.

In 1958 werden twee nieuwe soorten in Fort William beproefd, Avon en Fundy. Ze hebben beide eigenschappen die verdere proefnemingen rechtvaardigen, maar de individuele farmer wordt niet aangeraden, ze in 1960 te verbouwen, anders dan als proefneming.

VRIJE INVOER
NA BEZOEK AAN BUITENLAND

Uit ervaring weten wij dat er dikwijls bij Canadese ingezetenen (dus ook bij in Canada wonende Nederlanders) onzekerheid bestaat over de soort en de waarde van de goederen die deze bij bezoek aan Nederland (en Europa) mogen aankopen en zonder betaling van invoerrichten in Canada kunnen ivoeren, zo schrijft de Nederlands-Canadese Kamer van Koophandel.

Volgens de "Returning Residents Exemption Regulations" behorende bij Tariff Item 703b, mag elke Canadese ingezetene, die minstens 14 dagen in het buitenland overzee verblijft, maximaal voor $300.— aldaar aangekochte goederen zonder invoerrechten (en andere rechten) in Canada invoeren, mits wordt voldaan aan de volgende voorwaarden:

1. Het bovengenoemde maximale bedrag per persoon heeft betrekking op een periode van 1 jaar. Bezoekt men bv. in deze periode 2 keer Europa en heeft men bij het eerste bezoek reeds voor $300 vrij van rechten ingevoerd, dan kan bij het tweede bezoek niet opnieuw voor $300 worden aangekocht en vrij worden ingevoerd. De controle door de Canadese douane hierop is eenvoudig, omdat bij terugkomst in Canada een formulier moet worden ingevuld en bovendien in het paspoort van de betrokkene wordt aangetekend voor welke waarde vrijstelling van invoerrecht werd verleend.
2. De aangekochte goederen mogen *niet* bestaan uit *alcoholische dranken, sigaren, sigaretten of bewerkte tabak.* Zij moeten bovendien bestemd zijn voor persoonlijk of huishoudelijk gebruik, of het karakter hebben van souvenirs of geschenken. Dit houdt dus in dat *goederen op commissie gekocht of ten behoeve van andere personen in Canada* of in het algemeen voor de verkoop aangekocht, *niet* zonder *invoerrechten* kunnen worden ingevoerd.
3. Wordt van de mogelijkheid tot het zonder invoerrechten invoeren in Canada van in het buitenland aangekochte goederen slechts een beperkt gebruik gemaakt — als b.v. slechts voor $200 goederen worden ingevoerd van het maximaal toegelaten bedrag van $300 — dan kan binnen een periode van 4 maanden geen aanspraak meer worden gemaakt op verdere vrijstelling van rechten, ook niet voor het niet benutte bedrag van $100 ($300 minus $200).
4. Bij de invoer in Canada van de bovengenoemde toeristenaankopen, moet in Canadese dollars worden aangegeven de "fair market value" van de aangekochte goederen. In het algemeen is dit de prijs die men in Nederland (of Europa) voor de aangekochte goederen heeft betaald.
5. Als de aangekochte goederen een grotere waarde hebben dan $300 per persoon, dan wordt de meerwaarde boven $300 belast volgens het hoogste invoerrecht dat voor een der goederen geldt.
6. Vrijstelling van invoerrecht wordt niet gegeven voor in het buitenland aangekochte televisie apparaten en onderdelen.
7. Het verdient aanbeveling, de aangekochte en voor vrije invoer in Canada aangegeven goederen, als bagage mee te nemen. Het laten nazenden of apart doen verzenden van de aangekochte goederen maakt de inklaringsprocedure bij de Canadese douane omslachtig en ingewikkeld.

Leeke-dichten

t'Was ook voor U

Getshemané was't laatst verzamelpunt
Waar onze Heiland nog versterking werd vergund.
Een Engel daalde uit de Hemel neer
En sterkte daar de uitgeputte Heer.

Wie zal het leed van onze Heer beschrijven
Die worstelde in de hof — alléén?
Discipelen die achter blijven;
Om Hem te steunen was er géén —.

Ja toch, Zijn Vader schenkt Zijn trouwe Afgezant
Nog éénmaal kracht, en de uitgestrekte hand;
Geeft hulp door d' Engel, om dit zwaar te dragen leed
Te lijden zoals onze Heiland deed.

Slaapt nu maar voort mijn vrienden, hij komt nu
Om mij te vangen, ook wel zonder u.
Alleen ga 'k in de bittere strijd
Die ik ook voor u, mijn lieve vrienden lijd.

Daar klinkt alreeds het hees gefluister uit de mond
Van Judas die zijn krijgssoldaten zond:
"Die is het", sist hij, "grijpt hem levend . . . !"
En de dicipelen, van verre, volgen bevend.

Och Heer, wil in dit vrees'lijk uur
Dan niemand met U mede gaan . . .?
Zou ik, zou ik, wel zelf, ook naast U durven staan?
Of zou mijn laf gedrag U nog weer zwaarder wonden?

Wij laten U daar gaan in 't vreselijke leed
Dat aan het kruis U smartelijk vragen deed
Verlaat Mij niet o God, maar steun Uw zwakke knecht
Nu Satan met zijn rijk om al Uw kind'ren vecht.

En als we U zo zien gaan, en dan van verre zien
U, Heer, omringd door al die ruwe lie'en
Dan schreit ons hart. En toch gaan wij U mijden.
Wij durven niet voor hen Uw Naam nu te belijden.

Nu brengen ze U als een onttroonde Koning
Met wapens en geweld tot in des rechters woning
Wij blijven op een afstand dit alles gadeslaan
En laten U alleen, hoe zwaar het U zal gaan.

In 't rechthuis zit ook Petrus met de knechten
Des Hogepriesters in het voorportaal.
Er vlamde een vuur en grote schaduws hechten
Zich aan de wanden in de somb're zaal.

De mannen spraken soms en zwegen tussenbeide . . .
Toen plotseling werd één hunner hem gewaar;
En met de vinger op hém doelend, zeide:
"Gij waart ook met die Gallileër, daar!"

En toen hun blikken in zijn ogen boorden,
Verschrok hij, maar terwijl hij zich verhief
In toorn, sprak hij die vreselijke woorden:
"Ik ken die mens niet!" (en hij had Hem lief).

Maar d' anderen stemden mede in met d' eerste
"Uw spraak verraadt u, gij zijt ook van Dien.
Toen zwoer hij en hij loochende 't ten zeerste
"Ik ken Hem niet; ik heb Hem nooit gezien".

En hij verwenste zich herhaalde malen . . .
Dan — dof gerucht dringt uit de rechtzaal door —
Kwam langzaam 't daglicht door de ruiten vallen
Het vuur verviel en schaduw ging te loor.

Hij voelde hoe zijn binnenste versteende
En plot'ling kraait de haan, en wéér —.
Toen werd hij 't woord indachtig van zijn Heer.
En hij, naar buiten wankelende, weende.

Heer, zou ook onze trouw door alles heen
U kunnen blijken, of zou ons geweën
Alleen het tijdelijk leven van ons raken,
De zondesmart, het ons *niet* moeilijk maken?

O God, bewaar ons, dat die zonde in ons leven
U te verloochenen door ons niet wordt bedreven
Maar we altijd in ons leven, door gena
Belijden U als Heer van Golgotha.

Ziet soms ons oog U niet en struikelt soms de voet,
Is 't leven dagelijks niet zoals het wezen moet
Laat niet vergeefs voor ons Uw offer zijn gebracht
Wij pleiten op dat kruis — *alleen in Uwe kracht.*

Door A. Vijn—Kee te Opperdoes, Ndl.
Moeder van een immigrant, van wie zij geregeld C.C. ontvangt.

In deze rubriek geven wij af en toe een plaatsje aan gedichten van lezers. Hoewel wij de technische eisen niet te hoog stellen, zullen de inzendingen toch aan bepaalde standaardvoorwaarden moeten voldoen. Hierover kunnen wij echter geen correspondentie voeren en inzendingen kunnen niet geretourneerd worden.

Slager's Spring-sale

FURNITURE & APPLIANCES LTD.

Toen wij in October 1958 verhuisden naar onze mountain store, werd onze oude bekende Barton Street store overgenomen door een Canadese firma in 2e hands meubelen en appl. Doordat in Maart 1959 onze store op de Mountain door brand zo rampzalig werd verwoest, werden wij in de gelegenheid gesteld onze vroegere store aan de Barton Street weer terug te nemen, welke gelegenheid wij destijds vanzelfsprekend met twee handen hebben aangegrepen, omdat SLAGER'S FURNITURE en de BARTON STREET reeds jarenlang een bekende klank heeft gehad. Doordat echter in onze store tijdens onze afwezigheid van 6 maanden gebruikte goederen zijn verhandeld, hebben wij nog dagelijks vraag naar gebruikte meubelen en appliances, en momenteel zelfs meer dan ooit tevoren.

Het is weer LENTE en de grote voorjaarsschoonmaak staat weer voor de deur, dit is voor U de meest geschikte tijd om Uw oude CHESTERFIELD — BEDROOM SUITE — T.V. SET — WASMACHINE — REFRIGERATOR enz. enz. in te ruilen. GEDURENDE DE MAAND APRIL HOUDEN WIJ EEN SPECIALE TRADE-IN ACTIE, tijdens welke sale TOP-PRIJZEN voor Uw trade-in worden toegestaan.

Wij houden een GROTE

TRADE-IN ACTIE

gedurende de SPRING-SALE

HET IS NU DE MOEITE WAARD om Uw oude Bankstel — T.V. Set — Bedroom — Fridge enz. te gaan inruilen.

Minimum Trade-in Waardes

ELK:	Minimum
2 pc. BANKSTEL	$ 50.—
3 pc. BEDROOM SUITE	$ 50.—
T.V. TOESTELLEN (werkende conditie)	$ 50.—
REFRIGERATORS (werkende conditie)	$ 50.—
WASMACHINES (werkende conditie)	$ 50.—
5 pc. KITCHEN SUITE	$ 15.—

ENZ. ENZ. ENZ.

STEL U VOOR

2 piece

Bankstellen

Reeds vanaf $ 139.—
Uw Trade-In $ 50.—
Bij te betalen verschil $ 89.—

of: 5pc Chrome Kitchenset

Met extra verstevigde uittrektafel.

Reeds vanaf $ 49.95
Uw Trade-In $ 15.00
Bij te betalen verschil $ 34.95

OF:

3 pc. Bedroom Suite

Vanaf $ 119.—
Uw Trade-In $ 50.—
Bij te betalen verschil $ 69.—

PLUS:

Bij elke aankoop Uw 5% waardebon

Dit wordt zonder twijfel de grootste sale tot dusver georganiseerd door een Hollandse zaak in Canada!

SLAGER'S FURNITURE AAN DE BARTON STREET, HAMILTON

levert U Top-Producten als Snyder — Philips — McClary enz., voor prijzen die lager liggen dan U zou durven verwachten. Tijdens deze kolossale Spring-Sale!

VOOR DE LIEFHEBBERS VAN OVERJARIGE - EN GEBRUIKTE ARTIKELEN

1 REFRIGERATOR, ± 8 jaar oud, 10 kub. goed onderhouden en in prima conditie $ 79.—

1 - 21" SPARTAN CONSOLE T.V. SET. Model 1958. Terug ontvangen van Finance Company $ 119.— Kast iets beschadigd, verder goede conditie.

Enkele gebruikte WASMACHINES, gereviseerd in ons Service Department. Variërende prijzen $ 29.— - $ 39.— - $ 49.—

1 - 20 kub. KELVINATOR FREEZER, 1959 model. Regular $ 429.—. Nu $ 329.—

1 - 2 pc. BANKSTEL, four seater met schuimrubber kussens. (Regular price was $ 239.—) Iets vuil geworden in ons pakhuis. $ 99.—

1 - Used TAPE RECORDER, ± 3 jaar oud. $ 49.—

1 - Iets beschadigde Hollandse DINING ROOM met 4 stoelen en 2 armstoelen. Gothische stijl, en eiken uittrektafel, met wollen pluche bekleding op de stoelen. Reg. $ 329.—, NU $ 179.—

1 - Used Spartan HI-FI RADIO-RECORD COMBINATION. Ongeveer 3 jaar oud. Een zwaar set met pracht klank. NU $ 149.—

1 - SPACE SAVER, iets beschadigd, met grijze bekleding. Reg. $ 59.—. NU $ 29.—

1 - Philips Coffee Table Model, STEREO RECORD PLAYER m. 4 luidsprekers. Iets beschadigd. Vastgestelde verkoopprijs $ 199.—, NU $ 159.—

1 - 3 pc. SECTIONAL SET. In groene bekleding. Regular $ 299.—. NU $ 149.—

1 - 21" GAS STOVE, met automatic pilot. Regular $ 139.—. NU $ 99.—

1 - 24" ELECTRIC RANGE Met ruime oven enz. Reg. $ 179.—, NU $ 139.—

Enkele Beverl- MATRASSEN, Smoothtops. Fabrieksprijs $ 59.00. NU $ 29.95 (Box Spring zelfde korting)

JONGELUI MET TROUWPLANNEN:

Wij richten Uw WOONKAMER — SLAAPKAMER en KEUKEN in voor . . . . $ 399.00

Niet alleen Uw Bankstel - Bedroom Set en Keuken Set, doch tevens Lampen - Tafels - Spring Matras - Lakens - Slopen - Pillows - Deken - Eetservies, enz. enz. Alles voor de eenheidsprijs van $ 399.—.

Hebt U Slager's Waardebonnen?

Des te beter! Dit bedrag wordt direct in mindering gebracht op de door U te kopen goederen.

Wij kunnen niet nalaten om nog even speciaal onze collectie BEDROOM SUITES te noemen. Ongeveer 40 verschillende soorten staan uitgestald in onze basement store, in prijzen variërende van $ 70.— tot $ 400.—. Dus voor elke beurs! *U slaagt nergens beter dan bij*

SLAGER'S Furniture & Appliances Ltd.

Slechts op één adres: 645 BARTON ST. EAST

Piet Kuipers
Res. Ph. FU 3-7062

Phone Li 9-9810

Joop de Haas
Res. Ph. MI 8-6194

Hollanders die niet over een eigen vervoersgelegenheid beschikken worden zonder verplichting gratis van huis gehaald en gebracht.

LIEFDE zonder grenzen

Een Paasvertelling

van

Ineke Parlevliet

De brief lag op tafel tussen de beide mensen in. Een witte vlek op het rose tafellaken.

Een hoge muur tussen onvergankelijke moederliefde en gewonde vadertrots.

Helen van Roon sneed afwezig het vlees op haar bord in kleine stukjes. Maar ze at niet. Het hoofd met het grijze haar was gebogen en er lag iets moedeloos in haar houding.

Lex, haar man, verschool zich achter de krant. Ook hij raakte zijn eten nauwelijks aan. Zijn ogen gleden over de gedrukte regels in het avondblad, zonder dat het tot hem doordrong, wàt hij las. Want achter de gedrukte lettertekens danste onophoudelijk het schuine, en in elkaar gedrongen handschrift van de brief.

Lex sloeg een blad van de krant om. Het geritsel verstoorde de zware stilte, die in de kamer hing. Maar ook nu drong het kriebelige schrift van de brief zich tussen het plaatselijke nieuws in het avondblad.

Met een bruuske beweging legde Lex de krant neer.

Helen keek op. Ze zag het diepgefronste voorhoofd van haar man, de verbeten trek om zijn mond en de haar ontwijkende ogen. Ze zuchtte. Toen schoof ze met een aarzelend gebaar de brief naar haar man toe.

"Lex, dit is een brief van John. Hij is eigenlijk in de eerste plaats voor jou bestemd ...."

Lex keek niet op van zijn bord, toen hij antwoordde: "Ik heb er geen interesse meer in wat John schrijft."

Zijn stem klonk koel en zakelijk, maar Helen wist dat zijn kalmte geforceerd was en dat één verkeerd woord van haar een felle uitbarsting van woede teweeg kon brengen. Tòch kon ze haar mond niet houden. Het ging immers om hun kind, hun jongste ....

"Lex, laat John toch thuiskomen", smeekte ze. "Hij wil het zo graag. Geef hem nog een kans. Hij is nu bij Betty en Jaap, maar met de komende Paasdagen ....

Helen kreeg geen kans om uit te spreken, want met een daverende slag kwam Lex' vuist op de tafel neer, zodat de borden ervan rinkelden.

"Zwijg, vrouw. Ik wil er geen woord meer over horen. John zal voortaan zijn eigen weg moeten vinden. Alléén. Dat heb ik je al vaker gezegd."

Helen keek naar het driftige, onbeheerste gezicht tegenover haar. En opeens begreep ze hoe het kon, dat haar man op school zowel gevreesd als geliefd was.

Ze wist ook dat achter deze woedende uitval van Lex een groot verdriet verborgen was, dat achter zijn schijnbare zelfverzekerdheid talloze vragen rondtolden, waarop hij geen antwoord kon vinden.

Ongemerkt rechtte zij haar rug. Ze hield van haar man en ze hield van haar zoon. Ze kon zonder de één nòch zonder de ander. En wat meer was: Allebei hadden ze haar nodig .... Juist nu.

"Lex, je moet die brief lezen," zei ze met klem. "John wil anders, je móet hem geloven, je mag hem zo maar niet van je afstoten."

"Hem zo maar van me afstoten?", herhaalde Lex schamper. "En dat zeg jij, jij die weet hoeveel ik voor die jongen gedaan heb? Altijd heb ik voor hem klaar gestaan. Alles heb ik voor hem over gehad. Tientallen kansen heb ik hem gegeven. En wat heeft het geholpen? Niets, niets! Ik heb met hem gepraat als een vader met zijn zoon. John beloofde anders te worden. Hoe lang hield hij het vol? Een week? Twee weken? Ik heb het met hardheid geprobeerd, ik heb hem uitgekafferd, uitgefoeterd. Op zijn eergevoel gewerkt, beloningen in het vooruitzicht gesteld. En wat was het resultaat? Dat hij de bak indraaide voor dronkenschap en roekeloos rijden."

Lex slingerde de laatste zin de kamer in en zijn gezicht was rood van toorn.

Helen bleef verslagen zitten. Het was waar, wat Lex allemaal zei. En toch, tòch wist ze dat hij ongelijk had .... John hàd gelanterfanterd, wàs te beroerd geweest om een job langer te houden dan een paar weken, hij hàd het vertikt om naar de avondschool te gaan .... Zijn enige vertier was rondracen in zijn car. Daar zat al zijn geld in. Hij was nooit thuis te vinden, draaide er altijd omheen wat hij uitkuurde. Hij kreeg slechte vrienden, begon te drinken ....

Nu had hij zijn drie maanden uitgezeten, maar zijn rijbewijs was hem afgenomen, zijn car lag in de prak .... en zijn ouderlijk tehuis was voor hem gesloten.

Dat mòcht niet, dat kon niet. Ze mochten John nu niet in de kou laten staan. Hij had hen nu harder nodig dan ooit ....

"Wat je zegt, is waar Lex," zei Helen zacht. "Maar misschien hebben wíj ook wel fouten gemaakt. Soms denk ik wel eens dat we teveel aan ons eigen belang gedacht hebben en te weinig aan dat van John."

Lex stoof opnieuw op, toen hij dit hoorde. "Hoe kom je daar bij? Alles wat wij deden hebben we om John gedaan. Hij was nog maar amper geboren of ik ben al gaan sparen om hem een goede opleiding te kunnen geven later. Zelf had ik financieel vroeger een zware dobber gehad om onderwijzer te kunnen worden. John, mijn enige zoon, zou zo niet behoeven te ploeteren. Hij kon worden wat hij wilde. Mijn laatste cent zou ik hiervoor opzij gelegd hebben. Maar John wilde niet leren. Hij kon het best, maar vertikte het. De H.B.S. werd een volslagen fiasco. Een goed vak leren op de ambachtsschool liep evenmin op iets uit. Sport, voetballen, dat was het enige waarvoor John zich interesseerde. Hij kreeg een guitaar, een postzegel-album, knutselgereedschap, maar na één week keek hij er niet meer naar om. Wat had ik nog meer voor hem kunnen doen? Voor John zijn we geëmigreerd. Alléén voor John. Wij hadden het goed in Holland. Ik had het naar mijn zin als schoolhoofd, we hadden een gezellig huis, prettige kennissen. Maar wat had John voor een toekomst in Holland? Hij was daar toch nooit vooruit gekomen? Hier in Canada had hij toch veel meer mogelijkheden? En daarom zijn we weggegaan ...."

Helen schudde het hoofd.

"Niet daarom alléén, Lex. Dat hebben we elkaar en ons zelf wijs gemaakt. Het is maar de halve waarheid. Wij schaamden ons voor John, Lex. We hadden grote plannen met hem gehad. Toen hij nog maar een kind was, wisten wij al wat hij worden moest. Onderwijzer, of nog liever dominé. We waren er trots op dat wij John later konden laten studeren. Toen liep dat zo heel anders uit.

John had een uitgesproken hekel aan school. We presten hem naar school te gaan, we spraken verachtelijk over zijn voetbalprestaties, zijn zwemdiploma's en zijn hoge cijfer voor gymnastiek. Dat telde allemaal niet mee.

En toen we eenmaal wisten dat John absoluut niet leren wilde, zaten we met hem in onze maag. Een zoon van een hoofdonderwijzer kon toch niet in Holland op de fabriek gaan werken of duvelstoejager worden in een garage? Niet dat er iets verkeerds school in eerlijke handenarbeid. Natuurlijk niet, maar wat zouden onze kennissen zeggen? Met onze kleinburgerlijke hollandse maatstaven hebben we John gemeten en te kort bevonden.

Van Jaap en Betty, die al een poosje hier in Canada zaten, hoorden we dat je in Canada nergens diploma's voor nodig had, dat een arbeider veel meer verdiende dan in Holland. En vooral: Dat het er in Canada helemaal niet toe deed, wàt voor werk je had, zolang je maar goed verdiende ....

En daarom zijn we weggegaan. Voor John. Ja, maar ook voor ons zelf."

Lex wilde er wat tegen in brengen, maar Helen wuifde met haar hand:

"Laat mij nu eens uitpraten. We hebben John vroeger verwend, dat weet jij even goed als ik. Te laat zagen we dat in. John was 15 jaar toen we uit Holland weggingen. We zouden het in Canada wel eens heel anders gaan doen. Hebben we ons ooit afgevraagd hoe John het vond om uit Holland weg te gaan? Wèg van zijn vrienden, zijn sportclubs? Daar hebben we amper bij stil gestaan. Toen kwamen we hier. John moest nog een jaar naar school. Hij had de eerste tijd veel moeite met de taal, zat in een lage klas. Was het een wonder dat hij zich op school niet thuis voelde? Was hij gelukkig hier? Een voetbalclub bestond niet, naar de bioscoop mocht hij niet, T.V. hådden we niet en vrienden kon hij maar moeilijk maken omdat we overal zo ver van af zaten. Kun je het de jongen kwalijk nemen dat hij zijn eigen auto wilde hebben? En wat deden wij voor hem in die tijd?"

Helen legde even haar arm troostend op die van haar man. "Het is geen verwijt aan jou alleen, Lex," vervolgde ze. "Ik zelf ben even schuldig. Ik miste de Hollandse gezelligheid, ik voelde me hier verlaten, Betty en Jaap woonden veel verder af dan ik me voorgesteld had. Ik was down en dacht teveel aan mijn eigen moeilijkheden, zonder me eigenlijk af te vragen of John wel happy was.

Kinderen wennen altijd dadelijk. Dat zeggen ze immers toch altijd .... Jij had het al gauw druk met zoveel andere dingen. Je moest hard studeren om het engels perfect onder de knie te krijgen, want je wilde hier ook weer in het onderwijzersvak terecht komen. Al heel gauw gelukte je dit. Je werd een vurige propagandist voor de christelijke school, je kwam in de kerkeraad, je had de ene vergadering na de andere. Je voelde je thuis hier, maar je was heel weinig thuis bij je zoon. Tijd voor John bleef er helemaal niet over eigenlijk. Soms vroeg John je wel eens mee te gaan naar een hockeywedstrijd, maar meestal kon je niet, omdat je die avond wat anders te doen had. John wilde vissen. Je kocht hem een hengel en wat al niet meer. Maar je liet hem alléén gaan ....

Zelf ben ik ook schromelijk te kort geschoten. Ik heb veel zorg om John gehad, maar ik heb hem niet begrepen. Ik dacht meer aan John's toekomst, dan aan zijn geluk. John trok zich terug. Ongemerkt. Hij sloot zich af. Hij zocht zijn vermaak elders, kreeg verkeerde vrienden. Hij kankerde op elke baas, die hij kreeg, op elk soort werk dat hij moest doen .... hij ging drinken, dan voelde hij zich een hele Piet. Hard met de auto racen .... Dan dacht hij dat hij wat wàs.

Maar inwendig wist hij dat hij niets was .... een mislukkeling."

Helen zweeg.

Nu had ze gezegd wat ze zeggen wilde. De laatste maanden, eigenlijk al die tijd al dat John vast gezeten had, had ze over dit alles nagedacht. Eerlijk en objectief had ze tegenover zich zelf willen staan; haar gedachten waren verward geweest, onzeker. Maar steeds duidelijker was ze in gaan zien, dat zij en Lex, ondanks al hun goede bedoelingen toch zulke grote fouten gemaakt hadden.

En nu ze haar gedachten onder woorden had gebracht, wist ze dat ze juist waren.

Lex was gaan zitten. Zijn hele wezen kwam in opstand. Wat een krom geredeneer! Dit was typerend Helen. Zich zelf beschuldigen om John vrij te pleiten! "John een mislukkeling, ja dat is waar, Helen," zei Lex bitter. "Maar dat is niet ónze schuld, maar de zijne. Hij wilde niet anders. Daar zit hem de kneep. Natuurlijk zullen wij wel fouten gemaakt hebben, maar dat is geen excuus voor John! Op zo'n manier zou je iedereen altijd wel vrij kunnen pleiten. Maar zo gemakkelijk gaat het niet! Ieder mens heeft zijn eigen verantwoordelijkheid. John ook. Hij is geen kind meer. Hij is per slot achttien jaar. Hij kan dus onderdehand weten wat wèl en niet mag. Maar al onze raad en waarschuwingen sloeg hij in de wind. Wij hebben meer verdriet om John gehad dan van een van onze andere drie kinderen. Ik kàn niet meer in hem geloven, Helen, ik kàn het niet .... Hij heeft teveel kapot gemaakt.

Weet je wat het is om als onderwijzer voor de klas te staan en andermans kinderen te moeten opvoeden, terwijl je je eigen kind geen baas kunt? Heb je er enig idee van hoe moeilijk het is om andere kinderen het onderscheid tussen goed en slecht te leren, als je eigen zoon willens en wetens de verkeerde kant uit gaat? Kun je je voorstellen hoe absurd het lijkt om voor christelijk onderwijs te vechten, als het op je eigen kind, dat in Holland tot zijn vijftiende jaar christelijk onderwijs genoten heeft, alleen maar een averechtse uitwerking gehad schijnt te hebben?"

Helen kneep haar handen in elkaar.

Ze vocht tegen haar tranen. Dit was het waarom Lex John niet vergeven kon ....

John had de bestaansgrond on-

(Vervolg op pag. 11)

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

We zitten nog tot over de oren in de bespreking van het moeilijke onderwerp: evangelisatie en integratie. In aansluiting op de vorige Schemerlamp wil ik graag nog even het volgende aanstippen. We hebben besproken, dat na de geweldige financiële offers, die door onze mensen reeds gebracht zijn, er nu àndere en minstens even zware offers van hen gevraagd worden, indien ze gehoorzaam willen luisteren naar de opdracht van hun Heer.

Als wij willen trachten om ons een plaats te verwerven in het Canadese leven, zodat onze kerken en scholen het etiket "Dutch" verliezen, dan zullen we onze geliefde taal (tenminste in ons optreden naar buiten), onze tradities en ons isolement moeten prijsgeven. Het eigenaardige is nu, dat mensen, die met een blijmoedig hart klaar stonden, zodra hun geldelijke steun of gratis arbeid gevraagd werd voor kerk en school — iets, dat op zichzelf onze waardering ten volle verdient! — hun hart stijf gesloten houden, zodra het om andere dingen gaat. Dan kan men praten als Brugman, maar ze houden hun eindje vast met beide handen: alles moet blijven, zoals het is. Geen stap vooruit naar de Canadezen, ook niet naar de christenen, want dat betekent voor hen een stap achteruit. Maar hoe kunnen ze deze houding verdedigen als bijbel-gelovigen en burgers van dit land?

Het is mijn vaste overtuiging, dat er b.v. op het gebied van het chr. onderwiis veel meer samenwerking met Canadese christenen nad kunnen zijn dan er tot nu toe is geweest, wanneer wij meer bereid waren geweest om hen tegemoet te komen. Nog eigenaardiger is, dat deze houding niet alleen te vinden is onder de immigranten van na de oorlog, maar even goed onder de oldtimers, mensen, die hier al dertig of veertig jaar wonen. Zulke oldtimers zijn wel het overduidelijk bewijs tot welk een verstarring een dergelijke geestesgesteldheid kan voeren.

Maar laten we nu verder gaan met het tweede gedeelte van Mr. S.' brief, dat gaat over de taalbarrière, die in de verhouding Canadees—immigrant één der voornaamste hinderpalen is. Hij schrijft:

"De taal is een zeer groot struikelblok. Voor de doorsnee-immigrant blijft het nog passen en meten om de preken en gesprekken aan elkaar te knopen. Wie onder ons kan behoorlijk een preek lezen, laat staan op pad gaan en aankloppen bij Canadezen om daar te evangeliseren? De meesten willen het niet weten, maar als men in vertrouwelijke kring is, hoort men wel hoe de taal nog steeds een grote belemmering is om zich te kunnen bewegen onder de Canadezen. Evangeliseren goed, maar dan in de eerste plaats onder de Nederlanders, die hier door emigratie of anderszins op het dwaalspoor zijn geraakt. Onze gezinnen, die met hun kinderen hier zijn gekomen, zullen het werk onder de Canadezen voor het merendeel aan het opkomende geslacht moeten overlaten.

De jongeren, dat ben ik met U eens, spelen met de (Engelse) taal en velen spreken liever niet meer anders, dikwijls tot ergernis van ouders en ouderen. Maar om dezelfde jongeren op pad te sturen voor evangelisatiewerk, daar zet ik ook een vraagteken achter. Was het in Holland moeilijk, hier zal het zeker moeilijk zijn, daar behoort dan wel bij een sterk geloof en niet minder overredingskracht.

Ik vind het om te huilen, wanneer men telkens opmerkt, dat onze voorgangers zo vlug mogelijk willen overschakelen op de Engelse taal. De meeste gemeenten hebben nu nog eenmaal Holl. dienst, maar als het maar even kan, b.v. met een tussenbeurt, dan moet dat in de Engelse taal. Kerkelijke huwelijken helemaal en de bulletins. Daar zitten onze ouderen voor spek en bonen bij, de kinderen moeten hun vertellen, wat er toch wel bedoeld wordt in de bulletins. Men zou denken, dat men zich gaat schamen om de moedertaal te gebruiken....

Wat is er toch tegen om dat meer vast te houden? Zes dagen in de week kunnen kinderen en ouders Engels horen en spreken, waarom moet dat dan 's Zondags ook de boventoon hebben? De ouderen schikken zich vanaf het begin om Engelse gezangen mee te zingen, al begrijpen ze er ook geen snars van, maar geloof maar niet, dat de jongeren moeite doen om in een Hollandse dienst onze mooie psalmen mee te zingen. De kerkeraden doen er ook niets voor om dit te bevorderen, Engelse gezangboeken worden wel disponibel gesteld, maar geen psalmboeken. Wat zou het toch belangrijk zijn, dat de kinderen daardoor de Nederlandse taal nog iets bijhielden, maar daar zijn schijnbaar geen ogen of oren voor.

Om dit alles, Saskia, voel ik mij in de gehele gang van zaken allerminst bevredigd."

—

Ieder zal kunnen begrijpen, dat de door mij genoemde offers het zwaarste wegen op de oudere immigranten. Nu komt U, Mr. S., ons wijzen op het belangrijkste punt, de taal-barrière, die voor hen bijna niet te overwinnen is. Denk niet, dat ik dit punt licht acht, integendeel. Ik kan me levendig indenken, dat een eredienst in het Nederlands voor hen een kostbaar kleinood is, dat ze niet willen missen en ook niet kunnen missen zonder schade te lijden aan hun geloofsleven. U schrijft hierover met bitterheid en vindt het om te huilen, dat onze voorgangers zo vlug mogelijk willen overschakelen op de Engelse taal.

Persoonlijk kan ik dit — dat snapt U wel — alleen maar toejuichen, wat niet wegneemt, dat ik oprecht met U meevoel. Geloof me, de meeste kerkeraden tobben met dit vraagstuk om en breken er hun eerbiedwaardige hoofden over! De ideale oplossing is (zoals in sommige plaatsen gebeurt) drie diensten op een Zondag, waarvan dan de morgen- en avonddienst Engels is en de middagdienst Hollands. Eechter kan dit alleen in kerken, waar een onderlinge uitwisseling van predikanten mogelijk is, want elke dominee zal zijn handen in wanhoop opheffen, als men hem vraagt om wekelijks voor drie preken te zorgen....

U moet niet de andere kant van dit vraagstuk vergeten, Mr. S. Zoals mijn briefschrijver van de vorige Schemerlampen vertelde: de gemiddelde tijd, dat onze mensen in Canada zijn (d.i. in zijn omgeving, maar ook in de mijne) is volgens een gehouden enquête 7 tot 8 jaar. In die tijd hebben de jongere immigranten de Engelse taal behoorlijk onder de knie. De oldtimers hebben er geen last mee (op enkele uitzonderingen na, die na een halve mensenleeftijd nog geen Engels spreken), hun kinderen en kleinkinderen spreken geen Nederlands meer. Onze kinderen kennen slechts een schamel beetje van het Nederlands, al naar gelang hoe oud ze waren bij de aankomst hier en hoe de moedertaal thuis in ere gehouden wordt. U mocht dan geen snars begrijpen van de Engelse gezangen, maar zij begrijpen geen snars van onze psalmen. Om maar niet te spreken van de Nederlandse preek!

Denk nu alstublieft niet, dat ik behoor tot degenen, die zich schamen voor onze moedertaal, niets is minder waar! Immigranten, die zich na twee of drie jaar aanstellen alsof ze geen Hollands meer kennen, vind ik onuitstaandbare snobs en dat heb ik hun bij gelegenheid wel verteld ook. Bij mij thuis wordt Nederlands gesproken, ook tegen de kinderen, die.... altijd in het Engels antwoorden. Mijn kroost en andere kinderen in mijn familie zijn nu zo ver, dat ze met tegenzin naar een Hollandse kerkdienst gaan, omdat ze er zo weinig aan hebben. Ja, mijn beste Mr. S., wat doen we daar nu aan? Zo zal het in vele immigranten-families wel zijn.

Van harte ben ik het met U eens, dat het belangrijk is voor onze kinderen om de Nederlandse taal bij te houden naast het Engels. U maakt echter een grote vergissing door te menen, dat de kerk daarvoor de plaats is. Met veel geduld heb ik een van mijn kinderen nog Hollands lezen geleerd in de hoop, dat daardoor ook later naast de Engelse literatuur de Nederlandse een rijke schat zal betekenen. Verder is het echter onbegonnen werk: wat voor òns de moedertaal is, is voor onze kinderen en kleinkinderen slechts een vreemde taal. Dit nuchtere feit moeten we accepteren!

Voorts komt het hoe langer hoe meer voor, dat een jongen of meisje uit onze kring met een Canadees trouwt, die met hen naar de kerk wil gaan. Dit getal zal zich in de eerstvolgende jaren ongetwijfeld steeds uitbreiden. Naast U en anderen, die de Nederlandse dienst niet kunnen en willen missen, is er dus een snel-groeiende groep, die met verlangen uitziet naar de dag, dat er twee Engelse kerkdiensten zijn. Wilt U niet proberen om ook de billijkheid van hun standpunt te zien? De situatie is natuurlijk in elke plaats verschillend. Van hieruit betuig ik m'n sympathie met de kerkeraden, die in deze zaak beslissingen moeten nemen. Wat is daarvoor een wijsheid nodig!

Waarom spreekt en hoort U zes dagen van de week Engels, Mr. S.? Omdat U in Canada bent. De kerk, waar U op de zevende dag naar toe stapt, is een Canadese kerk en daarom, dat staat voor mij vast, niet de plaats, om onze jeugd nog wat van de Nederlandse taal bij te brengen of bij te laten houden. De ouders, die dat willen, moeten daarvoor zelf thuis de moeite nemen. Dat de kerkeraden geen geld beschikbaar stellen voor de aankoop van psalmboeken, vindt waarschijnlijk zijn reden in het feit, dat zij zich bewust zijn een kerk te besturen, die op de duur de taal van het land moet spreken.

☆

Een taal-barrière is een onding, dat schreeuwt om uit de weg geruimd te worden. U, Mr. S., zult toch, gezien Uw eigen ervaringen, wel de eerste zijn om dit te beamen. U moet dus ook kunnen inzien, dat geen kerk, die haar roeping verstaat, langer dan strikt noodzakelijk is een taal-barrière kan laten voortbestaan tussen haar en de bevolking van het land. We laten nu het Engels sprekende gedeelte van haar eigen leden nog buiten beschouwing. Elke oplossing van het taalprobleem in de kerk kan slechts van tijdelijke aard zijn, een noodsprong, een concessie aan oudere en pas-aangekomen immigranten.

Met vele anderen vind ik het erg jammer, dat onze oudere immigranten nog zoveel moeite hebben met de Engelse taal en kan me best voorstellen, dat het hard moet zijn, wanneer ouders b.v. de huwelijksbevestiging van hun kinderen slechts half kunnen verstaan. Maar dat het zó erg is, dat ze van de inhoud der kerkbulletins niets kunnen begrijpen, lijkt me wat overdreven. Me dunkt, dan is een beetje meer inspanning van hun kant wel vereist. Dan hadden ze allang eens enkele winters achter elkaar les moeten nemen. Ik denk nu aan de cursus Engels voor Immigranten, Basic en Advanced, die de regering voor een luttel bedrag overal beschikbaar stelt. Je moet er tenslotte ook een beetje moeite voor doen, het waait je niet aan!

De doorsnee-immigrant, om Uw uitdrukking te gebruiken, is best in staat om Engelse preken en gesprekken aan elkaar te knopen. Voor wie dat na zeven, acht jaar nog niet is, wordt het hoog tijd om ook naar les te gaan. Maar of zijn Engels reeds zo goed is, dat hij op pad kan gaan om bij Canadezen evangelisatiewerk te verrichten, is een andere kwestie. Hier kan ik U gelijk geven: de doorsnee-immigrant is daarvoor nog niet klaar. Echter zijn er in de gemiddelde gemeente wel mensen te vinden, die dit moeilijke gedeelte van de taak voor hun rekening kunnen nemen. Mr. Doorsnee kan dan even goed meewerken door onder de buitenkerkelijke Nederlanders te evangeliseren, door te helpen met de verspreiding van lectuur of het aangeven van contact-adressen enz. U voelt wel, dat het me er slechts om gaat aan te tonen, dat er altijd wel een manier is om de evang. commissie te steunen.

Steunen.... dit is zeer belangrijk! Zelfs de meest actieve en enthousiaste evang. commissie is machteloos, wanneer ze niet de gehele gemeente achter zich heeft staan. Wat zou het helpen, als je vreemden in een koud, donker en ongastvrij huis bracht? Ze zouden dadelijk rechtsomkeert maken en nooit meer terug komen! Onze gemeenten moeten goede en hartelijke gastvrouwen worden, die doorlopend "open house" houden. Hier is nu het kruispunt tussen evangelisatie en integratie. We kunnen niet verwachten om 's Zondags Canadezen aan te trekken, als we hen gedurende de week links laten liggen en liever een blokje omlopen dan een praatje in het Engels maken. We kunnen niet verwachten(dat ze hun kinderen naar onze Zondagsscholen sturen, als wij nooit ofte nimmer onze medewerking geven aan hun activiteiten in de community. We kunnen niet hopen op hun goodwill, wanneer wij op alles, dat door hen gedaan wordt, neerkijken met een air van: stumperds, in "the old country" deden we dat veel beter!

Het was verheugend, Mr. S., om uit Uw brief te merken, dat U tegenover evangelisatie als zodanig sympathiek staat. Er zijn ook genoeg mensen in onze kring, die er de noodzaak niet van inzien. In iedere gemeente, die een evang.-commissie rijk is of rijk wordt, moet daarom allereerst een campagne gevoerd worden door predikant en kerkeraad om de gemeente "evangelisatie-minded" te maken. Dit kan gebeuren vanaf de kansel, via de bulletin, door gemeente-avonden, door bespreking op M.V., V.V. en de Young People Societies.

Erger U niet aan de jongelui, die liever Engels spreken dan Nederlands. Wat in ouderen flauwe aanstellerij is, kan ik de jongelui gul vergeven. U weet toch ook wel, Mr. S., dat er voor de jeugd niets ergers bestaat dan bij anderen van hun leeftijd uit de toon te vallen, dat vinden ze vreselijk! Als ze dus om die reden liever Engels spreken, laat ze dan. Iets anders wordt het, wanneer ze zich gaan schamen voor hun Nederlandse afkomst, zoals men ook wel tegenkomt. Ook hier brengt ergernis ons echter niet verder. We kunnen dan alleen maar medelijden met hen hebben, omdat ze een schone erfenis verloochenen, waarop ze trots moesten zijn, zoals b.v. een 4th generation Schot of Ier nog steeds trots is op het land van zijn voorouders. De geleerden hebben echter inmiddels uitgemaakt, dat het juist ons tweede geslacht is, dat van dit soort minderwaardigheidscomplex te lijden heeft. Dus moed houden, Mr. S., Uw kleinkinderen

(Vervolg op pag. 11)

Liefde zonder grenzen

(Vervolg van pag. 9)

der zijn vader's voeten weggeschopt. Lex had niet alleen als vader gefaald, maar ook als onderwijzer, ook als vurig voorvechter van de christelijke school.

Lex kon dit niet accepteren, hij moest zich zelf handhaven; het werk, waaraan hij met hart en ziel hing, hooghouden.

En zo pantserde Lex' trots een harnas van ongenaakbaarheid om het schreiend vaderhart. Op die manier trachtte Lex zich te beschermen tegen die felle pijn in zijn hart.

Want boven alles kende Helen Lex' liefde voor John, zijn lievelingskind, zijn enige zoon.

Ze bleef stil voor zich uit kijken. Ze had geen antwoord meer.

Lex stond op. Hij legde zijn handen op Helen's schouder. "Vergeef mijn boosheid, vrouw, maar ik kàn niet anders.... Ik ga een eind wandelen."

Even later sloeg de buitendeur achter hem dicht.

Helen bleef alleen achter. Lex en John. Hoe moest dat nu verder? Ze wist het niet. Een traan viel op haar gevouwen handen. Haar lippen bewogen niet, maar de noodkreet van haar hart steeg op naar de Hemel.

☆

Lex liep maar door, terwijl zijn gedachten als door een wervelwind gedreven, over elkaar tuimelden. Een zachte motregen viel druilerig neer. Maar Lex merkte het niet. "Helen heeft ongelijk," hield hij zich voor. "John heeft alle kansen in de wereld gehad. Hij heeft bewust ons en zijn eigen leven kapot gemaakt. Ik kan hem niet meer vergeven...."

"Je kunt het wel, maar je wilt het niet," fluisterde een stemmetje in zijn hart. "Je durft niet goed over de woorden van je vrouw na te denken, omdat je weet, dat er een grond van waarheid in zit. Maar je trots heeft een gevoelige knauw gekregen. Een zoon van een christelijk onderwijzer in de gevangenis! Dat is een klap in je gezicht. Dat kun je John niet vergeven. Je hoopt door John van je af te stoten, je eigen eer te redden."

"Het is niet waar, het is niet waar," kreunde Lex. "Ik ben ook maar een mens, ik heb van die jongen gehouden en nog. Maar hij heeft me op mijn hart getrapt.... zoveel, zoveel keren.... Er is ergens een grens, die niet meer te overschrijden valt. Die grens heb ik nu bereikt."

"Dat probeer je je zelf wijs te maken," ging het stemmetje meedogenloos verder. Weet je je trouwtekst nog? Alle dingen zijn mogelijk door Christus, die mij kracht geeft.... Geloof je dat dan niet meer? Wat doe je dan nog in de kerk? Waarom maak je je dan nog zo druk om christelijk onderwijs?"

"Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer," zei Lex verslagen in zich zelf. "O, God, wat moet ik doen? Zend mij Uw licht en waarheid neder, alleen kom ik er niet uit...."

Plotseling bleef Lex met een ruk staan. Flarden orgelspel kwamen hem tegemoet. Lex zag dat hij voor een kerk stond. De deur stond half open en een streep licht viel op het grintpad. Orgelmuziek zweefde naar buiten, toen viel een koor in. De melodie klonk zo bekend.... en die woorden....

Lex luisterde als aan de grond vastgenageld:

O, mens, beween uw zonden groot,
om welk Christus Zijne Vaders schoot
verliet, en kwam op aarde....

Lex herkende dit onmiddellijk als een fragment uit de Mattheus Passion van Bach. Het was alsof hij plotseling in een totaal andere wereld terecht gekomen was, een wereld, die even werkelijk was als de zijne, maar die toch zo volkomen anders was. "O, mens, beween uw zonden groot...."

De woorden golfden op Lex toe, beschuldigend, vermanend, overrompelend.... Nu werd hij zelf beschuldigd....

Toen, zonder te aarzelen, stapte Lex naar binnen. Het verlichte portaal wees hem de weg naar de kerkzaal. Zachtjes opende Lex de deur. De kerk was leeg en half donker, maar op het verlichte podium stond aan weerszijden van de organist een koor opgesteld.

Heel zacht speelde het orgel en de zang was als een weemoedig klaaglied:

waarop Hij voor ons geofferd werd,
droeg onzer zonden zware last
al aan het kruishout lange.

Lex schoof onhoorbaar in een kerkbank. Hij begreep dat hij middenin een repetitie van het koor terecht gekomen was.

Lex luisterde geboeid verder. Het koor zong met volledige overgave. De koorleden beléé̩fden wat zij zongen en met hun stemmen schilderden zij het lijden van Christus intenser en heviger dan een echt schilderij ooit had kunnen doen: De vernedering van de Heiland, Golgotha, de haat van het volk.... "Laat hem gekruisigd worden!" De felheid waarmee dit gezongen werd, trof Lex als een zweepslag in het gezicht. Hij kromp in elkaar, want hij wist dat tussen die joelende en jouwende volksmassa hij zèlf stond. "Laat Hem gekruisigd worden."

En toen, vlak erop die ene stem, donker en vol smeking: "Erbarm U God, hier staat de Heiland vastgebonden...."

Lex sloot zijn ogen. Hij zag het tafereel voor zich: De honende mensenmenigte, schimpend en spottend.... Hun vuisten dreigend opgeheven naar Jezus, God's Zoon, die daar vastgebonden voor hen stond, een gevangene. "Een gevangene, zoals mijn zoon John....", dacht Lex en hij liet zijn hoofd in zijn handen vallen. Hij voelde hoe de tranen achter zijn ogen brandden. Want de beschuldigingen stormden op hem af, er was geen ontkomen aan. Weet je waarom de Heiland zich liet berechten als een misdadiger? Om de ware misdadigers vrij te pleiten.... Jìj had daar moeten staan, jij met je hoogmoed, je trots, je eigendunk, je zonde. Maar God heeft jou zo onuitsprekelijk lief, dat Hij joù opzij schuift en Zèlf op de plaats van beschuldiging gaat staan.... En dan moet Hij sterven, de grens van de Dood overschrijden. Voor jou.... Hoor, hoor, hoe dat God Zijn Kind verstoot, voor jou.... opdat jij en ieder ander mens nooit meer van God verlaten zouden zijn: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Hoe erbarmelijk en angstig klonk Christus' Godverlatenheid! Dit smartelijk lijden van de Heiland, door Bach weergegeven in majestueuze melodieën zonder een zweem van vals sentiment, was werkelijkheid, ook nu. En Lex wist dit. Terwille van de zonde der mensheid. Want alzo lief had God de wereld.... zijn kinderen... hèm, Lex....

God verstootte hem niet, nee, God gaf Zijn enige Zoon om hèm te redden van de eeuwige Godverlatenheid.

Zó onuitsprekelijk groot is Gods' liefde.

Maar hij, Lex zelf? Wat had hij gedaan?

Plotseling kon Lex het niet meer uithouden. Hij kon niet meer rustig zitten luisteren, terwijl daarginds een kind halsreikend uitkeek naar een uitgestoken vaderhand.

Hij had zijn kind verstoten, maar misschien was het nog niet te laat, misschien kon het toch allemaal nog goed komen. Lex stond haastig op en verliet zachtjes de kerk.

Overweldigend klonk de jubel van het koor door de stille kerk toen hij naar de uitgang liep: Ja, waarlijk, deze was God's Zoon!"

Er daalde een diepe rust in Lex' hart, toen hij de deur achter zich sloot en buiten in de voorjaarsavond stond. Want de muziek klonk door in zijn hart: "Ja, waarlijk, deze was God's Zoon!"

Lex wist dat het nog niet te laat was, dat God hem opnieuw een kans gaf....

Vlug begon Lex te lopen. Hij moest naar huis, naar Helen, hij moest haar vertellen dat zij tòch gelijk had.... Hij moest haar zeggen dat God hem weer een kans gaf, dat het Goddelijk Vaderhart hem vast had gehouden en hem nooit zou loslaten en dat Hij hem dit had laten weten door een eenvoudige repetitie, die zulk een rijke Boodschap bracht.

"Vader in de Hemel, wat zijt Gij goed," juichte het in Lex' hart, maar tegelijkertijd: "En wat heb ik het als vader verprutst, vergeef mij, vergeef mij.... en help mij, o God, een èchte vader voor John te zijn...."

John, zijn zoon. Wat verlangde Lex er nu naar om hem te zien.... Hij moest thuis komen, zo gauw mogelijk....

Een telefooncel doemde in het duister op. Ik kan hem bellen, dacht Lex, maar toen bedacht hij zich dat Betty en Jaap geen telefoon hadden. Even beraadslaagde Lex in zich zelf wat hij doen zou. Toen ging hij de telefooncel binnen. Hij draaide een nummer: "Kan ik nog een telegram opgeven voor morgenochtend?" Het antwoord was bevestigend. "Het moet naar Mr. John van Roon," zei Lex. Hij gaf het adres op. "En het luidt als volgt:

"Come home as soon as possible. Waiting anxiously for you."

"En de ondertekening, mijnheer?", vroeg de telefoniste zakelijk. Even aarzelde Lex, toen zei hij, en zijn stem klonk schor van ontroering: "Your loving father."

ONDER DE SCHEMERLAMP

(Vervolg van pag. 10)

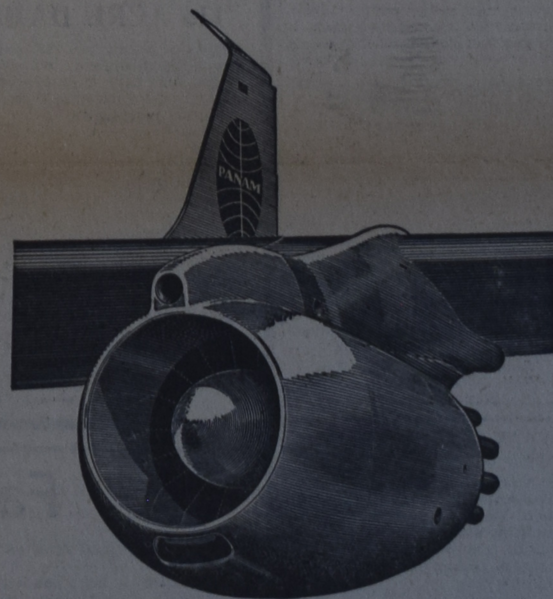
worden weer trots op hun afkomst!

Dat onze jongeren, zoals men zegt, nog Canadeser zijn dan de Canadezen, is een aanbeveling temeer om hen in het evangelisatiewerk in te schakelen. Ze spreken goed Engels, practisch zonder accent, en gaan met Canadezen om bij sport, studie en op het werk gemakkelijker dan velen van ons. Waarom zouden we hen knusjes achter de omheining van hun Y.P.S. laten zitten? Omdat ze te jong zijn? Weet U wel, dat er juist ook onder onze jongeren een sterk geloof gevonden wordt? Bovendien is het heus niet mijn bedoeling om hen geheel alleen op Canadezen af te sturen! U schrijft, dat "het" in Holland moeilijk was, hier nog moeilijker. Maar dan bent U zeker niet op de hoogte met het mooie en veelomvattende werk van onze jongeren in Holland, zoals "Jeugd en Evangelie" en de jeugdhavens en instuiven voor de buitenkerkelijke jeugd in de grote steden. Voor het karwei, dat jongens en meisjes daar verrichten, kunnen we inderdaad diep onze resp. hoeden afnemen, Mr. S.! Ik zie niet in, waarom — met de taal voor onze jongeren geen obstakel meer — iets dergelijks ook hier niet mogelijk zou zijn.

Hiermee is Uw brief volledig beantwoord en ik hoop zo, dat ik U, ondergeschikte punten daargelaten, overtuigd heb van dit ene, wij mogen niet stilstaan, maar moeten altijd verder! De kerk moet een vuurbaak zijn in 't duister van de dood. Dat is onmogelijk, wanneer haar licht slechts naar binnen schijnt. Bakens en vuurtorens verrichten hun taak pas, wanneer ze naar buiten schijnen en de omgeving verlichten. Natuurlijk kan dit evangelisatie-werk met alles, wat er aan vastzit, niet in één dag op poten gezet worden. Het kerkewerk naar buiten begint klein en eenvoudig en groeit langzaam. Het is als een plant, die — eerst als stekje in de aarde gezet — bijna ongemerkt opgroeit, naar alle kanten uitschiet en tenslotte op het onverwachts in volle bloei staat.

Achter mijn artikelen lag louter het verlangen om onze lezers/kerkleden erop te wijzen, dat we ons steeds moeten afvragen: "Is de tijd gekomen om met het planten te beginnen? Zijn we al niet aan de late kant?" Denk eraan, welke les ons de historie heeft geleerd! We zijn vaak zo druk met het werk naar binnen, dat er voor het werk naar buiten geen tijd en aandacht over blijft, waardoor we een grote schuld op ons kunnen laden. Nee, we hoeven er geen doekjes om te winden: ons werk onder de Canadezen zal moeilijk zijn. Een worsteling met misverstand en ontmoediging, want we zijn door een brede kloof van hen gescheiden. Maar God roept.... en in Hem is de kracht, die onze zwakheid staalt. Uiteindelijk mogen niet onze menselijke overwegingen de doorslag geven, maar Zijn opdracht om UIT te gaan!

Mr. S., het was een genoegen U in onze kring te ontmoeten, komt U gerust nog eens aan! Ik wens U het allerbeste en hoop, dat U zich ondanks belemmeringen thuis zult voelen in de gemeente, die U onder haar leden telt. De volgende maal hopen we de brief van Mrs. V. te bespreken. So long! Hartelijke groeten voor alle lezeressen en lezers van SASKIA.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to God we are happy to announce the birth of

YVONNE

Mr. and Mrs. John Wikkerink
John
Linda

March 18th, 1960.
Beamsville, Ont.

HELP WANTED

Experienced man wanted on dairy farm. Wages approx. $ 200 a month, including house with modern conveniences, hydro and milk. More help kept. Close to Chr. Ref. Church and Chr. School. Phone Brampton GL 1-3441. Mr. S. Ysselstein, R.R. # 1, Meadowvale, Ont.

In gezin met schoolgaande kinderen, waarvan de moeder ziek is en elders verpleegd wordt, wordt een

HUISHOUDSTER GEVRAAGD

Modern huis, goed loon, 's avonds en 's Zondags vrij. B. Huinink, 340 Joint St., Woodstock, Ont.

Kappers gevraagd

in Victoria, B.C., tegen begin Mei 1960. Voor goede vaklui uitstekende vooruitzichten. Bij voorkeur meelevende leden van de Chr. Ref. Church. Chr. School hoopt Sept. a.s. te beginnen.

Komt naar het mooiste klimaat van Canada. Schrijft naar:

S. Wolters, 917 Burdett Ave.,
Victoria, B.C.

GAAT U DEZE LENTE EEN FARM KOPEN?

Kom eerst een kijkje nemen in de Ottawa-Valley voor U besluit! Dit is een eerste klas farmdistrict op geringe afstand van onze snelgroeiende nationale hoofdstad, en zijn steeds toenemende markt voor farmprodukten.

Het Emigratie Comité der Chr. Ref. Church te Navan wil U gaarne van dienst zijn met alle gewenste inlichtingen.

Mocht U werk zoeken op een farm, wij kunnen enkele gezinnen plaatsen en tevens enige alleenstaande personen.

Contact: S. de Jong, Alfred; H. Snippe, phone 17R3, Navan; D. Nijhuis, phone 14R13, Navan; H. Staal, R.R. 2, Russell.

WESTON CHRISTELIJKE SCHOOL

$ 2000.— down. Mooie 6 kamer split level bungalow, vlak bij winkels en busverbinding. Extra toilet. 5½% eerste hypotheek.

WILLOWDALE CHRISTELIJKE SCHOOL

$ 2000.— down. Eerste klas gebouwd, 6 kamers bungalow. 5½% eerste hypotheek. Ingebouwde garage. Eigenaar "anxious"!

Phone or write for reliable and respected name in the real-estate business:

GERRIT BROOS

Representative of
Harvey Keith Realtor
181 Eglinton Ave. East,
Toronto

Phone (bus.): HU 7-3333
and (res.) BA 5-5139

---

86 Acre MIXED FARM

9 Kamer huis, met furnace, kelder, 4 slaapkamers. Barn, machineschuur, silo, vee en machinerieën. Melkcontract. 6 acres druiven (druivenopbrengst de laatste 3 jaren tussen $ 1800 en $ 2100 per jaar). 12 mijl van Hamilton, Ont. Vraagprijs $ 35,000.00. Met $ 7000 down. Handelbaar.

110 Acre DAIRY FARM

Best huis van alle gemakken voorzien. Geschikt voor 2 gezinnen. Pigpen, silo, machineschuur, grote barn, vee en machinerie. Veel jong vee. Melkcontract blijft bij de farm maar koper moet de barn moderniseren. Best land. Vraagprijs $ 35,000. Met $ 12,000 down. Farm is 3 mijl van York, Ont.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894 of schrijf.

For sale:

One 7 x 9 Braced
SIDE DUMP BODY
and one 7 x 11 Braced
SIDE DUMP BODY
with 10—12 ton hoist.

Will sell for sharp price. Contact: Walinga's Body and Coach Comp. P.O. Box 638, Tel. 958, Fergus, Ont.

Young Men from 17—40:

Master a trade with a future. Learn Automobile Mechanics at home in your spare time. For more information on this popular trade send your name and address, the name of your present employer and your working hours to: John Vanderstelt, 32 Spruce Street, Collingwood, Ont.

Uit de hand te koop, in de buurt van LISTOWEL Chr. Ref. Church een beste

125 Acre Farm

Zeer grote rood geschilderde barn, mooi rood bakstenen huis, kippenhok, machinerie-schuur en cement silo. ¼ mijl van Highway, 7 acres hardwood bos. Deze mooie farm is te koop voor $ 12.000 en voor de juiste man heel gemakkelijke voorwaarden. Eigenaar Ian McDonald, Box 173, Brussels, Ont.

Nadere inlichtingen te bekomen bij G. Exel, Contactman voor de Listowel emigratie vereniging, R.R. 3, Brussels, Ont.

Wacht niet langer!

Maak NU plannen om DIT voorjaar de farms hier te komen bekijken. Dan zult U ontdekken dat U al lang genoeg geld hebt om hier een goede farm te kopen waar U op thuis kunt blijven.

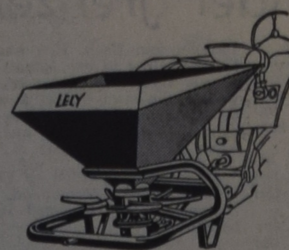
Namens de immigratie vereniging van de Chr. Ref. Church,

Tom Brouwer en George Versloot
R.R. 3, KESWICK, N.B.

FOR HOUSES,
Investment Properties,
Building Lots and Farms
in or near

TORONTO
see or write

HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

NU VERKRIJGBAAR IN CANADA!

De beroemde

LELY Centrifugaal Kunstmest-strooiers

De meest gewaardeerde machine in Holland

De Lely kunstmeststrooier heeft de volgende voordelen:

Strooibreedte tot 10 à 20 meter
Zeer nauwkeurige verspreiding
Eenvoudig aan de trekker te koppelen
Aftakas- en wielaandrijving
Ook leverbaar voor paardentractie
Geringe hoogte, dus gemakkelijk te vullen
Geforceerde dosering (geen peperbussysteem)
Geschikt voor verspreiden van klonterige meststoffen
Vanaf trekker uitschakelbaar
Stalen tandwielen in oliebad
Inhoud voorraadbak 325 liter
Voorraadbak demonteerbaar met snelsluiting
Zeer gemakkelijk schoon te maken
Octrooi aangevraagd

VRAAGT INLICHTINGEN BIJ:

LELY LTD.,

2113 Paisley Avenue, Burlington, Ontario

of bij de distributors:

Innes J. Haug Ltd., Regina, Sask.
Robinson Alamo Distributors Ltd., Winnipeg, Man.
Wheat Belt Industries, Calgary, Alta.
Farm & Tiller Sales Ltd., Vancouver, B.C.
Duke Lawn Equipment Ltd., Burlinton, Ont.
(voor Quebec en de Maritimes)

---

116 ACRE DAIRY FARM TE KOOP

40 stuks prima vee, 12 zeugen, 50 biggen, 60 kippen. Uitgebreid machinepark, waaronder twee tractors, New-Holland Baler, Side rake, 7 ft. Mower (Power-take-off), Manure Spreader, 2-furrow-hydraulic Plow, Disk, Seed drill, Silo filler, enz. enz. Al deze machines zijn zo goed als nieuw.

Melkcontract met goede dairy. Flinke voorraad hooi, stro en granen. De barn heeft twee silo's; grote nieuw gebouwde varkensschuur, flink kippenhok, garage en andere kleinere bijgebouwen.

Goed huis met vier slaapkamers, grote huiskamer en ruime, lichte keuken.

Prijs: $ 45.000.— met slechts $ 10.000.— down.

$ 35.000.— eerste hypotheek beschikbaar tegen 6% rente met betalingen van $ 250.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. Indien U over $ 6.000.— van U zelf beschikt, ligt deze farm binnen Uw bereik. Wij zorgen dan voor aanvullende financiering. Vraagt nadere inlichtingen aan:

KRAAY AND SCHRIEL, REALTORS
29½ KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Tel.: WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563

Farms

100 ACRES - goed land en goede gebouwen, met implements $ 15.750.
160 ACRES - licht land, goede gebouwen, $ 10.000.
61 ACRES - goed land, geschikt voor tuinbouw, goede gebouwen, $ 7.500.
125 ACRES - eerste soort land, alles bewerkbaar. Grote barn, silo, stenen huis, met badkamer, furnace, heet en koud water. Prijs $ 16.000.
100 ACRES - goed land, stenen huis, gebouwen 56 x 38 en 20 x 40, plaats voor 24 melkkoeien. Wordt verkocht met melkmachine en melkkoeler. Prijs $ 11.000.
80 ACRES - vruchtbaar land met goede gebouwen, aan de hoofdweg. Prijs $ 10.000.
65 ACRES - zware grond, goede gebouwen. Prijs $ 7.500.
240 ACRES - goed land, prachtig stenen huis, van alle gemakken voorzien, garage, kippenhok, grote schuren 55 x 55 en 40 x 40. Nieuw melkhuis met bulktank. Silo. Prijs $ 30.000.
80 ACRES - goed land, frame huis, barn 40 x 56, garage. Prijs $ 8.000.
100 ACRES - zware grond. Stenen huis. Barn 80 x 45. $ 14.000.
100 ACRES - eerste soort grond, goed stenen huis, grote barn. Prijs $ 15.500.
80 ACRES - eerste soort grond. Frame huis met 10 kamers, badkamer. Grote barn 40 x 60 en 40 x 50, dubbele garage, silo, met al de machines. Prijs $ 14.000.
150 ACRES - prima grond, mooi stenen huis met 8 vertrekken, badkamer, furnace. Garage. Barn 50 x 60. Prijs $ 21.000.
100 ACRES - goed land, stenen huis, van alle gemakken voorzien. Grote barns 56 x 40 en 70 x 36. Prijs $ 16.000.
120 ACRES - alles bewerkbaar, stenen huis, grote barn, Prijs $ 18.000.
225 ACRES - waarvan 200 bewerkbaar. Mooi stenen huis met badkamer en furnace. Grote barn, garage, kippenhok. Prijs $ 20.000.
60 ACRES - met goede gebouwen, geschikt voor kippenfarm. Prijs $ 7.500.
110 ACRES - goed land en goede gebouwen. 4 mijl vanaf Clinton, wordt verkocht met machines. Prijs $ 15,000.

CALL OR WRITE

C. BURUMA
R.R. 1, CLINTON - Hunter 2-3287
Salesman voor J. BOSVELD, GODERICH - JA 4-8762

---

100 acres farm. Level. Productive land. Good buildings. Close to Chr. Ref. Church. Must be sold on account of ill health. $ 2000.— reduced in price.

150 acres clay loam. 12 room brick home, barn, henhouse, workshop, silo. Price $ 21.000.—. Mortgage available.

Located near Mitchell. 130 acres rich productive land. Brick home. Large barn, stanchions, water bowls. New stable cleaning system. Fire proof floor. Silo. 3 car garage. Drive in shed. Price $ 30.000.—. Terms.

200 acres level clay loam. Located close to Clinton on the Highway. Good home, barn henhouse, garage. Price $ 25.000.—.

100 acres choice clay loam. Brick home, barn. Price $ 13.000.—. Some machinery included. Downpayment $ 3.000.—.

On Highway 21 and Lake Huron, 87 acre farm. Good home. Extra large barn, 660 ft. of Lake frontage. Lovely sandy beach. $ 14.500.—, downpayment $ 5.000.—.

61 acres of choice loam land. 4 bedroom home, barn, garage. Close to town. $ 7.500.—.

On the Highway, close to town, good home, barn, garage, henhouse and 9 acres of good gardening soil. Full price only $ 4.600.—.

125 acres. Close to Clinton. 8 room, one floor home. Modern conveniences. Large barn, garage. 5 acres of valuable bush. Price $ 17.000.—.

100 acres. 9 room brick house, barn, garage. Lots of water. Hydro. New pressure system. Price $ 10.500.—. Downpayment $ 3.000.—. Included is milkmachine and cooler.

100 acres. Brick home, barn. Implement shed, henhouse. 40 acres of fall wheat. Gravelpit, trout stream. $ 9.000.—. Downpayment $ 2.000.—.

JOHN BOSVELD, REALTOR
40 Wellesley St. GODERICH, Ont. Ph. JA 4-8762.
Salesmen: Joseph McConnell. Seaforth. Ph. 266.
C. Buruma. Clinton, Ont. Ph. HU 2-3287.

---

145 ACRES FARM, waarvan 80 acres zeer goed werkbaar land, 35 acres pasture, en "maple sugar bush". Goed 8 kamers huis met zo goed als nieuw furnace en heavy duty electriciteit. Er is 'n goede hiproof bankbarn, compleet met graanmaler en melkmachine en 2 cement silo's. Goede machinerie en ongeveer 35 stuks purebred Holstein koeien. Deze farm is in zeer goede staat, de laatste 10 jaar bewerkt met 2 man, ingezaaid met langdurige hooi en weide grasmengsels. 100 meter van highway met busdienst. Totale prijs $ 24.000.—.

150 ACRES, waarvan 90 acres zeer goed kleiland, gedeeltelijk gedraineerd. Prachtige 90 feet "hiproof bankbarn van beton en ijzer, waterbakken en ijzeren beugels. Goed onderhouden "stone" huis. Ongeveer 30 stuks purebred Ayrshire koeien. Span paarden, tractor en goed onderhouden machines. Vraagprijs $ 23.000.

170 ACRES, 110 acres zeer goed kleiland, 40 acres pasture, 8 kamers houten huis, koud water aan de kraan. De barn moet wat verbeterd worden. Er is 'n compleet set moderne machines, o.a. McKee Harvester. Er zijn ongeveer 60 stuks vee, waarvan 2/3 purebred Holstein koeien. 'n Zeer goede farm voor gezin met grote kinderen. Goede werkgelegenheid op ongeveer 7 mijl. Totale prijs $ 27.000.—. Chr. Reformed Church ongeveer 8 mijl.

Deze farms en verschillende andere die wij in Oostelijk Ontario te koop hebben, kunnen gekocht worden met de nieuwe regeringslening als U onder de 45 jaar bent. Benodigd kapitaal tussen $ 5000.— en $ 10.000.—. Natuurlijk kunnen deze farms ook gekocht worden zonder vee en machines voor lager downpayment. De prijzen beginnen ook hier aanmerkelijk hoger te worden, dus als U wat wilt kopen, wacht niet te lang en contact ons zo gauw mogelijk.

We hebben verschillende kleinere en grote farms dichtbij Athens waar ook een Chr. Ref. Church is en binnenkort een Chr. School wordt geopend.

P. C. D. Toxopeus
Realtor, Frankville
Telefoon Office 35 Athens
Huis Toledo 9 R 23

J. P. Zuiker
North Augusta
Telefoon 75. Salesman

Kerknieuws

CHR. REFORMED CHURCH

Beroepen te Athens, Ont. H. W. Kroeze te Clarkson, Ont.

Beroepen te Conrad, Mont. L. Van Staalduinen te Edson, Alta.

Te Fruitland, Ont. B. Nederlof te Edmonton, Alta.

Te Bouwmanville, Ont. R. W. Popma te Victoria, B.C.

Beroepen te Barrhead - Westlock, Alta. Louis Tamminga te Smithers en Telkwa, B.C.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen te London, Ont. C. Verhage te Hilversum, Holland.

STIJL

in de stille week

Ds. H. J. van Duinen in Zwijndrecht vraagt in de kerkbode "wat meer stilte in de Stille Week". Hij schrijft o.m.: "Ik sta er altijd van versteld dat wij in deze dingen zo vreselijk lomp zijn. Ik kan het nooit begrijpen dat mensen die altijd trouw de lijdensprediking gevolgd hebben, rustig in de Stille Week hun uitgaans- en feestavondjes hebben. Ik verwonder mij er over dat de huisvrouwen op Goede Vrijdag het huis de traditionele vrijdagbeurt geven. Wat doen wij dit alles toch gedachtenloos en zonder stijl! Om een zwakke parallel te trekken: u doet dit toch ook niet als uw vader of moeder op sterven ligt of sterft?

Ik ken mensen die zich in de StilleWeek allerlei pleziertjes en genoegens ontzeggen en ik ken er ook die dat dwaasheid vinden. Ach, tenslotte is dit een zaak die ieder voor zichzelf moet uitmaken. Maar ik hoop dat u toch wel zo gevoelig bent dat u begrijpt dat stijl en stilte passen in de Stille Week".

(Centraal Weekblad)

Jeugd met een overtuiging

Ter gelegenheid van het communistische jeugd-festival, dat verleden jaar in Wenen werd gehouden, stuurde de Amerikaanse organisatie Pocket Testament League (PTL) een team naar Wenen. Deze mensen hebben gepoogd daar te spreken en Schrift-gedeelten te verspreiden. Er waren spandoeken in het Russisch, Chinees, Arabisch en Frans met de woorden: "De Here Jezus Christus is God; Hij kwam van de Hemel; Hij stierf voor onze zonden; Hij stond op uit de doden; Hij zal wederkomen. Geloof in Hem en heb eeuwig leven. Hij bevredigt de ziel."

De spandoeken werden afgenomen, verscheurd en vertrapt. Boze stemmen schreeuwden: "Ga naar huis, Amerikaanse imperialisten". Eén van de leden van het team verklaarde bij zijn terugkeer: Men kan waarschijnlijk vaststellen dat de 120 millioen dollar, die de communisten in deze reuzen-show hebben gepompt, niet het volle resultaat gebracht hebben, waarop zij hadden gehoopt. Maar het is duidelijk geworden, aan ons van de Pocket Testament League in de eerste plaats, dat het communisme bitter vijandig staat tegenover het Evangelie en ook dat er duizenden jonge communisten zijn met vuur en geestdrift, die zich niet schamen voor hun beginselen en daaraan zeer zijn toegewijd, bereid om hun leven te geven voor een geloof.

BOEKBESPREKING

AVONDZEGEN. Dagboek door Ds. W. Schouten en Ds. S. De Vries.
J. H. Kok, Kampen.

De Bijbelse dagboeken die in Calvinistische kringen (zouden) gelezen worden, zijn getrouw aan het onfeilbaar Woord. Zo een is ook het boek Avondzegen. Het spreekt bijzonder tot ouderen. De schrijvers zeggen er van in een voorwoord dat het zich in de eerste plaats bezig houdt met het Woord van God, "zoals het zich richt tot de mens, die aan het einde van de levensreis gaat denken en die weet van het licht, dat *in de avond valt*." Daardoor heeft het voor hen dan ook bijzondere waarde. Tot hen spreekt het zo direct.

Misschien zou men de indruk krijgen uit het bovenstaande, dat het boek voor slechts een zeer kleine kring is, — alleen voor ouden van dagen. Toch is dat niet zo, maar het is ook voor anderen die bij wijlen aan de avond denken. En zouden meer van ons dat niet doen? Terzelfdertijd waarschuwt het tegen ziekelijkheid in dezen.

't Boek is ook practisch aangelegd. Het biedt troost in moeilijke omstandigheden, en geeft richtlijnen en goede raad. Er zijn meditaties over slapeloosheid, reizen, gevaar, zingen in druk, enz. Als aanhangsel vindt men er nog 7 over het lijden van Christus, 2 over pinksteren. Het boek in lichtgroene kleur is stevig gebonden.

Iets dat mijns inziens de waarde van het boek grotelijks verhoogd zou hebben is, dat bij de text voor elke dag ook een suggestie voor Schriftlezing was gegeven. En voor meditaties zo rijk als deze zijn, zou het zelfs aan te bevelen wezen een text register achter in het boek te plaatsen, want wellicht wil men zich later nog eens weer indenken wat over deze of die text gezegd werd. Hartelijk aanbevolen.

- J. Rubingh

• *"The sure way to freeze to death is to be wrapped up in yourself."*